★ WESTERN ★ MOBA®

RODOKAPS®

Svazek 006 35 Kč

RODOKAPS

Svazek 006

Frank C. Robertson

Předák v podezření

Kolem vozu se prohánět vichr, napůl sníh, napůl déšť. Dívku bolely promrzlé ruce, kterými svírala opratě ve snaze uklidnit zdivočelá zvířata, ale všechno marně.

Spřežení se zase splašilo. Dívka spadla z kozlíku. Než vstala, koně se utrhli a zmizeli ve tmě.

„Zatraceně! Taková smůla!“ nadávala Lola Michaelsová. Mohla buďto klít nebo hlasitě plakat.

Pro dívku to skutečně bylo trpké. Lola přijela dvě stě mil železnicí, předtím ještě kus cesty na koni. Dnes si pronajala tento povoz. Mořila se s divokými koňmi téměř dvacet mil.

A teď byla tady, úplně v koncích…

Lola obešla vůz a měla pocit, že má v nohách olovo. Věděla, že v této pustině jsou jen dva ranče, které mohly být ještě na míle daleko.

Najednou si vzpomněla na winchestrovku. Lola byla zvyklá vozit pušku všude s sebou. Její otec trval na tom, že nesmí jezdit neozbrojená.

Vzala zbraň a v několikaminutových intervalech střílela do vzduchu. Po sedmém výstřelu zaslechla smích. Blížilo se to zezadu a znělo to jako smích nějakých opilců.

Pak se objevili dva jezdci v pláštích do deště.

+ + + + +

„Hej vy tam vepředu!“ zeptal se nějaký hlas. „Co se tam děje? Nehoda?“

Lola chtěla odpovědět, ale nezvládla to. Jazyk jako by se jí přilepil.

„Leží tu převrácený vůz,“ řekl jeden z mužů. „A střílelo se tady. Ale kde jsou koně?“

Lola vystrčila hlavu zpod plachty.

„Řekli byste mi, kde tady seženu pomoc?“ zeptala se.

„Sakra, Matte… to je nějaká holka,“ prohlásil hluboký hlas. „Kam jedete uprostřed noci v tomhle psím počasí, dcerko?“

„Já… ach, hledám nějaký ranč, kde bych našla pomoc,“ řekla Lola.

„No výborně, protože já zrovna jeden takový ranč vlastním, madam!“ Druhý muž podal Lole láhev. „Malý doušek vám udělá dobře.“

Lola poznala, že se od těchto dvou opilců pomoci nedočká.

„Já se nechci napít. Já chci vědět, jak daleko je na nejbližší ranč. Můj… společník se musí vrátit každou chvíli.“

„Aha, vy máte společníka?“ řekl muž vedle vozu. „Mně se ale vůbec nelíbí, když hezká děvčata mají společníky. Co třeba polibek? A dejte jeden taky Sundownovi!“

„Zavři klapačku, zatraceně!“ zahučel muž s hlubokým hlasem.

Nebyl evidentně natolik opilý, aby nechápal, že jeho kumpán příliš žvaní.

Chlap stoupl na náboj předního kola, ale najednou ucítil na hrudi ústí pušky.

Lola se posunula na kozlíku až dozadu, aby měla místo na pušku.

„Zpátky nebo střelím!“ varovala opilce.

„Ale k čertu!“ zavrtěl muž. Prudce a nečekaně se ohnal rukou a odstrčil pušku stranou. Potom se chystal vyskočit na vůz.

Lola v zoufalství stiskla spoušť, ale kulka neškodně prolétla plachtou vozu.

Pak už jí ten muž vyškubl pušku z rukou, klekl na kozlík vedle Loly a chtěl ji obejmout.

Lola mu srazila z hlavy velké drahé sombrero, pak mu zatnula obě ruce do vlasů a prudce škubla. Začala hlasitě křičet o pomoc.

„Hej, Matte!“ zavolal druhý chlap. „Nechej těch pitomostí. Ty nemáš rozum, když se ožereš.“

Lola dál škubala muže za vlasy, potom pozadu seskočila do hlubokého bláta. Teprve pak toho chlapa pustila a oběhla vůz. Muž jí však byl v patách.

„Chyť ji, Sundowne!“ poručil svému společníkovi. Ale pak uklouzl a přistál obličejem v bahně.

Muž jménem Sundown polapil Lolu do rozpažených paží.

Najednou se na scéně zjevil další jezdec na hnědákovi a zastavil u vozu. „Co je to tady?“

„Haune!“ štěkl Sundown Smith.

„Pomoc!“ vykřikla Lola.

Muž seskočil z koně.

Současně zahřměl revolver z místa, kde ležel Olpin.

Lola byla odstrčena proti vozu.

Sundown a cizinec se tvrdě srazili. Sundown inkasoval drtivý úder pod bradu.

„Zab ho, Sundowne!“ hulákal Olpin. „Co se do toho plete?“ Zvedl se ze země.

„To jste vy, Olpine?“ řekl cizinec vztekle. „A ožralý jako obvykle! Člověče, schovejte tu bouchačku, než vám ji nacpu do

chřtánu!“

„Vy můžete leda…“ začal Olpin nenávistně.

„Nezkoušejte to, Olpine,“ přerušil ho muž. „Už mě svědí ukazovák na spoušti.“

Oba muži pajdali ke koním, vylezli na ně a pomalu odjížděli.

„Děkuji,“ řekla Lola cizinci. „Měla jsem příšerný strach.“

„Já taky,“ přiznal se cizinec a Lola teprve nyní uviděla, že ta vyboulenina pod cípem pláště není zbraň, ale jen jeho ruka.

„Co se stalo, madam?“ zeptal se tónem, který se silně lišil od toho, který užíval doposud.

Lola mu rychle objasnila svou svízelnou situaci a on pozorně naslouchal. Jenom, když zmínila Olpinovu sprostotu, ucedil tichou kletbu.

„Kam vlastně jedete, madam?“

„Na starý Mormonův ranč,“ odpověděla. „Je tu někde v okolí? Obávám se, že jsem zabloudila.“

„Ne, jste na správné cestě,“ řekl klidně. Jeho hlas neprozradil, jak je zvědavý, proč tato dívka chce na Mormonův ranč.

„Víte,“ pokračovala dívka poněkud bez dechu,, je velice důležité, abych rychle našla to místo, které hledám. Můj otec totiž žene stádo dvou tisíc kusů přes Contact Mountain, ale v údolí Pocatello ho překvapil tento brzký sníh. Zapadli. Potřebujeme nutně pomoc. Proto jsem přijela.“

„Rozumím,“ zabručel Haun. „Samozřejmě vám pomůžeme. Já jsem předák Mormonova ranče. Jmenuji se Bob Haun.“

„Ach!“ Nyní byla překvapená dívka. „Takže jste byl předákem u pana Dowlinga?“

„To ne,“ prohlásil drsně. „Jsem předákem nového majitele Davea Graye.“

„Ale… tomu nerozumím,“ řekla Lola.

„Můj otec koupil na Mormonově ranči seno a pronajal si pastviny na celý rok. Proto sem taky ženeme náš dobytek.“ Nezmínila přitom, že pronájem starého Mormonova ranče je posledním zoufalým pokusem, jak odvrátit bankrot.

„Obávám se, že muselo dojít k omylu,“ řekl Haun tiše. „Ale to

tady na dešti nevyřešíme. Musíte do tepla. Na ranč je to jen půl míle. Slyšel jsem výstřely z pušky, které mi zněly jako volání o pomoc. Proto jsem přijel.“

„Měla jsem štěstí, že jste to udělal,“ řekla dívka a nervózně se usmála.

+ + + + +

Bob Haun sundal na Mormonově ranči dívčin kufr z vozu.

„Co myslíte, že se stane se spřežením?“ zeptala se Lola ustaraně.

„Koně nejspíš najdou cestu do své stáje.“ odpověděl předák. „Ale stejně ráno pošlu chlapy, aby se po nich podívali. Pokud koně ještě nenašli cestu domů, naši je jistě odchytí.“

„Děkuji vám.“

„Pojďte, slečno… tudy,“ řekl a vykročil k prostému domu. „Jak se vlastně jmenujete?“

„Lola Michaelsová,“ řekla málem šeptem.

Bob Haun vystoupil na dlouhou verandu, bez zaklepání otevřel dveře a vešel do podlouhlé obytné haly.

„Pojďte dál, slečno Michaelsová,“ řekl hlasitě.

U krbu seděli dva starší lidé zády ke dveřím, takže z nich Lola viděla jen šedivé vlasy čnící nad opěradla křesel. Po Halinových slovech však hned vstala žena, zatímco starý muž se jen otočil, aby vidě! na dveře.

„Bobe, koho nám to vedete?“ zeptala se stará žena a rázně k nim vykročila.

„Toto je slečna Lola Michaelsová, Sarah,“ řekl Bob. „Uvázla v bahně na cestě a já jsem ji vylovil. Pozval jsem ji na nocleh.“

„Ale samozřejmě,“ pravila Sarah Greyová pohostinně a natáhla k dívce pravici. „Bože, jste celá promoklá, vy chudáčku. Pojďte k ohni, ať se zahřejete.“

„Tak já zase půjdu…“ zabručel Bob.

„Nic takového,“ zastavila ho Sarah rozhodně. „Přineste sem ten kufr! Až se chudák děvče ohřeje, zavedete ji do přední ložnice.“

Dívka váhavě vykročila směrem k podmračenému starému muži u

krbu. Tento člověk prý byl – jak slýchávala od dětství – nesmiřitelným nepřítelem jejího otce.

„Dave…“ otočila se Sarah na svého manžela, „tato mladá dáma u nás dnes přenocuje. Jmenuje se Lola Michaelsová. Napadlo mě, moje drahá, jestli nejste příbuzná Ada Michaelse… muže, kterého jsme kdysi znali.“

„Ano,“ pravila Lola. „Je to můj otec.“

„Nepovídejte!“ zazářila Sarah.

Lola se však dívala na šedivého rančera, který se pomalu zvedl z hlubokého křesla. Ačkoliv měl na nohou jen domácí bačkory, byl stejně velký jako Bob Haun v jezdeckých holínkách – a Haun nebyl malý muž. Ale Dave Gray vůbec nevypadal tak, jak si ho Lola vždycky představovala. Rančer nebyl žádný netvor, ale působil jako laskavý starý gentleman.

„Dcera Ada Michaelse, říkáte?“ zahlaholil. „Moc podobná mu nejste. Posaďte se. Vypadáte napůl zmrzlá.“

„Svlékněte si ten kabát,“ řekla Sarah. „Zatím se ohřejte, přinesu vám něco suchého.“

„Počkejte!“ zavolala na ni dívka stísněně. „Musíme si něco ujasnit. Hledala jsem tento ranč, ale nepočítala jsem s tím, že tu najdu někoho jiného než nějakého správce a jeho ženu.“

„Tomu úplně nerozumím,“ řekl Gray a nakrčil čelo.

„Já taky ne,“ řekla dívka. „Já jen vím, že si otec tento ranč pronajal na jeden rok. Koupil všechno seno, aby náš dobytek přečkal zimu.“

„A od koho si ranč pronajal?“ zjišťoval Gray.

„Od člověka jménem Dowling.“

„Ten prašivý starý darebák!“ vybuchl Gray.

Lole se nahrnula krev do obličeje.

„Snad tím nemyslíte mého otce?“

„Ne, myslím tím Jakea Dowlinga.“

„Chcete říct, že naše smlouva je neplatná?“ zeptala se Lola.

„Bohužel,“ řekl Gray. „Já jsem od Dowlinga koupil ranč před třemi měsíci… se senem a se vším všudy. O žádném pronájmu nebyla řeč.“

„Můj otec za všechno zaplatil osm tisíc dolarů v hotovosti!“

„Copak si předtím nic nezjistil?“ vyštěkl Gray.

„Osobně ne,“ doznala Lola. „Dostal smlouvu, podepsal a zaplatil.“

„Copak tu smlouvu nenechal notářsky ověřit?“ zeptal se Gray.

„Já… ach… já nevím,“ vykoktala Lola rozpačitě. „Neměl čas sem osobně přijet.“

„Takže mu zbývá asi jen jediná věc,“ řekl Gray. „Musí zkusit najít Dowlinga a získat zpátky své peníze. Je mi líto, že se mu to stalo.“

Dívka vypadala jak hromádka neštěstí.

Bob Haun si už myslel, že Lola omdlí. Ta se však rychle vzpamatovala.

„Jestli je to pravda, tak teď nevím, co máme dělat. Stádo je v údolí Pocatello a nemůže nazpět. Jiné seno už taky nekoupíme, protože všechny naše peníze dostal Dowling.“

„Teď na to zatím nemyslete,“ prohlásila Sarah Grayová. „Bobe, odneste kufr slečny Michaelsové nahoru do velké ložnice. Nachystám něco k jídlu.“

O pár minut později Boh Haun a jeho šéf osaměli.

„Tak co na to říkáte, Bobe?“ zeptal se Gray.

„Já nevím, Dave. Starý Dowling mi vždycky připadal jako záludný kojot. Jak se zdá, velice otce této dívky podvedl.“

„Možná, možná taky ne,“ řekl Gray. „Bobe, měl jsem za celý život skutečné potíže jen s jedním mužem… a ten se jmenoval Ad Michaels. Dowling je možná křivák, ale že by riskoval několik let kriminálu za podvod? Spíš si myslím, že Michaels nikdy žádnou nájemní smlouvu neměl.“

,“Na takové riziko by nepřistoupil,“ odporoval Bob Haun. „Sakra, on musi sehnat píci pro svoje stádo, jinak o něj přijde!“

„Tady ovšem žádnou píci nenajde!“ prohlásil starý rančer zarputile.

„Nemůžeme přece poslat tu dívku nazpět se vzkazem, že má její otec nechat pojit celé stádo nahoře v horách!“ protestoval Bob.

„Co byste dělal na mém místě?“ zeptal se rančer vyzývavě.

„To vám hned řeknu, Dave,“ odvětil předák rozvážně. „Šel bych

za Mattem Olpinem a navrhl mu, podělit se o zimní zásoby a o pastviny s Michaelsem. Pokud bude mírná zima, přežijí všechna zvířata. A pokud by přišla tuhá zima, dala by se nejsilnější zvířata ze všech tří stád vyhnat ven, kde by možná přežila.“

„Ne!“ řekl rančer rázně. „Zaprvé by to Olpin neudělal a zadruhé nevěřím ani Olpinovi ani Michaelsovi.“

„To je problém, Dave,“ řekl Bob. „Ale já v tom vidím to samé, jako když se rozdělíš o poslední jídlo s hladovějícím. To je stejné, jako když máš seno a pastviny, ale tvůj soused ne.“

„Ad Michaels není můj soused,“ řekl Gray zahořkle. „Neměl nikam hnát stádo, pokud nevěděl, do čeho se pouští. Kdepak, Bobe! Jestli Michaels přižene přes Blue Canyon jen jediný kus, postaráte se o to, aby neudělal už ani krok.“ Rančerova slova zněla neodvolatelně. Bob Haun vyšel z domu a zamířil k ubikaci kovbojů. Neřekl sice už ani slovo, ale cítil, že jeho čas jako předáka u Davida Graye by mohl být brzy u konce.

Druhého rána byla zem pokrytá dvěma palci sněhu.

Bob viděl, že Lola Michaelsová je za denního světla ještě krásnější než si myslel.

„Doufám, že jste si dobře odpočinula, slečno Michaelsová,“ řekl. „Včera to pro vás musel být velice náročný den.“

„Byl dost náročný,“ uznala. „Ale dnes to bude zřejmě ještě horší.“

„Co chcete ještě dělat?“ zeptal se najednou David Gray.

„Pokud vím, je tady ještě jeden ranč. Pojedu se tam podívat, jestli by se něco nedalo dělat.“

Bob odešel od snídaně jako první, osedlal svého koně jménem Chub a vydal se na cestu.

Kolem desáté dopolední se blížil k ústí kaňonu.

Tam zarazil koně a zahleděl se na stopu. Pobídl koně do ostrého cvalu a pustil se po stopě.

Ten cizinec musel vyrazit hodně brzy, protože Haun se mu vůbec nepřiblížil na dohled.

Když se pak stopa z ničeho nic zlomila a zamířila k vyvýšené planince, zazvonil v Haunovi alarm. Zastavil. Chtěl zas pokračovat v jízdě, když v tom jako kdyby mu z hlavy srazila klobouk sněhová

koule. Ale vzápětí k němu dolehlo i zahřmění výstřelu. Haun nasadil Chubovi ostruhy. Poděšený kůň prudce vyrazil. Zaduněl druhý výstřel. Bob ostře zabočil a poháněl koně do trysku. Do sněhu za ním se zavrtaly další tři kulky. Pak se Bob dostal za skalní výčnělek, kde se mohl cítit relativně v bezpečí. Zvolnil tempo a ohlížel se. Ze zákeřného střelce neviděl ani špičku nosu.

Bob nechápal, proč na něj ten člověk střílel.

Pokračoval v cestě zářezem ve skalách. Narazil na stopu dalšího jezdce, který bez pochyby mířil k High Flat Canyon.

Asi za hodinu na něj čekalo další překvapivé setkání. Tentokrát natrefil na čtyři jezdce ranče Bar-O. Měli s sebou celé stádo nákladních koní naložených pytli ovsa. Očividně jeli směr Blue Canyon.

Setkání bylo pro obě strany nečekané. Bob Haun všechny znal. Vedl je Bill Critz, předák Matte Olpina.

Critz jakoby náhodou položil ruku na revolver.

Haun věděl, že jeho život nebude stát za falešný pětník, pokud teď dojde k roztržce.

Všichni však pokračovali v cestě a nechali ho na pokoji.

Haun se za nimi díval. Odhadoval, že vezou asi tři tuny ovsa, což bylo pro jejich koně rozhodně příliš. Odpověď byla nasnadě. Ti muži jeli do údolí Pocatello. Tímto ovsem se sice nedalo nakrmit dva tisíce kusů dobytka, ale bylo to dost, aby to udrželo při síle dostatek koní, kteří by razili cestu pro hovězí dobytek.“

+ + + + +

Lola Michaelsová našla cestu na ranč BarO bez potíží. Viděla, že tento ranč je mnohem větší než ten Grayův. Sotva zastavila, vyšel z domu vysoký, štíhlý muž v drahém oblečení. Byl to ten člověk, který se ji předchozího večera pokoušel líbat. Při pohledu na ženu smekl bílý klobouk a zeptal se. „Hledáte ranč Bar-O?“

„Ano. Vy jste… pan Olpin?“

„To jsem a obávám se, že jsme se už jednou potkali,“ řekl se smíchem. „Třeba mi to neuvěříte, ale velice mě mrzí, jak jsem se

choval. Přijmete moji omluvu? Byl jsem opilý. Vlastně si na to sám nevzpomínám, ale můj společník mi dnes ráno vyprávěl, co se stalo. Chtěl jsem vás najít, abych se omluvil.“

„To je v pořádku,“ odvětila Lola. „Jsem zvyklá na klukoviny opilých kovbojů.“

Matt Olpin zrudl a oči mu zasršely. Nic nesnášel hůř než pohrdání.

„V noci jste se ale nezmínila o tom, že byste hledala ranč Bar-O, že?“ zeptal se.

„Ne, v tu chvíli jsem ho ještě nehledala. Chtěla jsem na Mormonův ranč. Jenže jsem nečekala, že tam najdu někoho, kdo si na něj dělá vlastnický nárok.“

„Nerozumím vám,“ zabručel.

„Má se to tak…“ začala Lola a všechno mu rychle vyprávěla.

Olpin pozorně naslouchal a přerušil ji až nakonec. „To je velice vážná věc, slečno Michaelsová. Pojďte prosím do domu, abychom si o všem promluvili.“

„Vy víte, jak se jmenuji?“ užasla.

Muž se mimoděk kousl do rtu, ale pak se rychle usmál.

„Uhodl jsem ho,“ řekl. „Víte, Jake Dowling, bývalý majitel Mormonova ranče, mi na podzim vyprávěl, že pronajal ranč muži jménem Adam Michaels. Potřeboval jsem totiž přikoupit další pastviny a seno, proto jsem měl o jeho ranč také zájem.“

„Ach! A nevíte náhodou, kde je teď ten Dowling?“

„Bohužel ne. Ale jsem si jistý, že tento kraj opustil jednou provždy.“

„Takže… už se na tom nedá nic změnit,“ řekla dívka zkroušeně. „Vypadá to, že byl můj otec podveden. Já… doufala jsem, že bychom mohli nějaké krmivo pro dobytek získat od vás, ale pokud sám nemáte dostatek…“

„Počkejte, ne tak rychle,“ skočil jí do řeči. „Já sice nemůžu prodat ani pastviny ani seno, ale možná nás napadne něco jiného.“

Vstoupili do vyloženě luxusně zařízeného obývacího pokoje. Lola zahlédla mladého Číňana v bílém saku.

„To je Charley Fong, můj kuchař a sluha,“ řekl Olpin s úsměvem.

„Posaďte se, prosím.“

Lola přejela zrakem místnost. Tak výstavné a jistě drahé zařízení ještě neviděla.

„Můžete mi tedy něco navrhnout?“ zeptala se.

„To bych o tom musel vědět ještě něco víc,“ řekl. „Je zvláštní, že váš otec neuzavřel řádnou nájemní smlouvu. Nepochybuji, že zaplatil pachtovné, ale jedná se zřejmě o pečlivě naplánovaný podvod.“

„Ještě jednu věc jsem vám ale neřekla. Pan Gray, který je nyní na Mormonově ranči, je starý nepřítel mého otce.“

„Neříkejte! Jaké spory spolu ti dva měli?“

„Je to zvláštní,“ řekla Lola. „Vím už hodně let, že se navzájem nenávidí, ale nikdy jsem nezjistila z jakého důvodu. Davida Graye jsem včera viděla prvně.“

„Hm… taková nepřátelství mohou být pěkně zvláštní,“ uvažoval Olpin. „Pokud se muži tolik nenávidí, mohou dělat i podivné věci.“

„Co tím myslíte?“

„Nerozumím tomu, jak by jednoduchý starý chlápek jako je Jake Dowling přišel na tak mazaný plán. Jedině že by byl s Grayem.

„Vy si myslíte, že to Gray naplánoval schválně, aby zruinoval mého otce?“

„Nemůžu vynášet žádná obvinění, ale mohlo se to stát i takto: Gray jednal o koupi Mormonova ranče. Dowling pravděpodobně mluvil s člověkem vašeho otce, s tím Bridgesem. A tuto okolnost Dowling využil, aby vyšrouboval cenu. Gray viděl šanci, jak se pomstít starému nepříteli, aniž by ho to něco stálo. Jistě nabádal Dowlinga k tomu, aby pronajal vašemu otci pozemky a prodal seno. Jenomže ještě předtím vstoupila v platnost kupní smlouva mezi Grayem a Dowlingem.“

„Ale… ale to by bylo přece trestné, kdyby…“

„Možná, možná ne. Žádný zákon nemůže Dowlingovi zakázat pronajmout pozemky a pak je prodat. Kdyby si váš otec nechal nájemní smlouvu zaregistrovat u notáře, pak mohl Gray Dowlinga žalovat. Ale Gray si se svou smlouvou pospíšil. Není tedy ze zákona povinen respektovat pronájem. Váš otec nemůže vznést nároky na odškodnění, protože jednal v nedbalosti.“

„Takže… takže nemáme žádnou naději,“ řekla Lola zdrceně.

„Byl to chladnokrevný, promyšlený podvod,“ řekl Olpin. „Mělo by se s tím něco dělat.“ Vstal a přecházel po pokoji sem a tam „Slečno Michaelsová,“ prohlásil náhle. „Já nejsem zvlášť bohatý člověk. Musím chránit hlavně vlastní zájmy. Ale kdybych měl pastvinu, kterou bych mohl postrádat, přenechal bych vám ji. Bohužel žádnou takovou nemám.“

„Nemám právo vás o něco takového žádat,“ odvětila Lola.

„Ale můj předák Bill Critz mi řekl, že Gray nemá zdaleka tolik dobytka, aby plně vytížil pastviny. A já právě přemýšlím… třeba chce touto cestou vašeho otce donutit, aby mu prodal celé stádo. Samozřejmě krutě pod cenou.“

„Otec by mu nikdy nic neprodal.“

„Doufejme, že ne.“ Olpin náhle tleskl do dlaní. „Myslím, že už vidím východisko! Nejprve musíme stádo vašeho otce dostat z hor. Pošlu tam Critze s pár lidmi. Odvezou tam dostatek ovsa, aby zvířata nepadla vysílením. Potom je přiženeme ke Grayovu dobytku na pastvu u Mormon Creek. Váš otec musí hned žalovat Graye a soud vydá až do rozsudku dispozici, že Gray nesmí vaše stádo odehnat. Váš dobytek tímto způsobem přečká zimu. Co na to říkáte?“

„Děsí mě pomyšlení, že by zase měla ožít ta stará nenávist, ať už byla kvůli čemukoliv,“ řekla Lola pomalu. „Ale asi není jiná cesta. Nesnesu prostě představu, že by ta ubohá zvířata měla v horách pojit hlady nebo zmrznout.“

„Já taky ne,“ řekl Olpin. „Pošlu Critze okamžitě na cestu.“

„Je od vás hrozně milé, že nám pomáháte.“

„To nestojí za řeč. Je to moje šance, jak napravit to hrozné chování ze včerejška. Pohostinnost ranče Bar-0 je vám k dispozici, jak dlouho budete chtít.“

Lola rychle vstala.

„To už by bylo příliš,“ řekla. „Krom toho musím zpět do města Kettleman, abych si o té smlouvě promluvila s právníkem.“

Oddechla si, když Olpin nic nenamítal. O pár minut později už Lola byla na zpáteční cestě do malého města, kde si prve pronajala vůz.

O půl hodiny později měl Matt Olpin na svém ranči další rozhovor. Tentokrát s rozcuchaným postarším mužíkem.

„Jde to ještě líp, než jsem doufal, Jakeu," řekl rančer. „Ale nebylo by dobré, aby tě tu ta holka viděla."

„Já se umím vyhnout nevítaným setkáním," odpověděl stařík a zasmál se. „Ale rád bych byl u toho, až se Ad Michaels a Dave Gray potkají."

„Zapomeň prozatím, že je oba nenávidíš," řekl Olpin příkře. „Jde o jejich dobytek, který bychom rádi získali. Máme tady zlatý důl, který můžeme těžit znovu a znovu. V případě, že to někdo z vás vrtáků nezpacká."

„Opravdu?" zavrčel starý psanec. „A co by sis asi beze mě počal, co?"

„Poslyš, Jakeu," řekl Olpin popuzeně, ‚já jsem hlava podnikání a ty jsi tu jen na ozdobu. Jistě, roli majitele Mormonova ranče jsi sehrál výborně, ale nezapomeň, že to byly moje peníze, za které jsme koupili oba ranče."

„Peníze, které jsi ukradl bance, pro kterou jsi dělal!" opravil ho starý muž s úšklebkem.

„Zavři laskavě klapačku!"

„Kdybych nevěděl o Adu Michaelsovi, dostali bychom tuto zimu jenom Grayův dobytek."

„I to by byla slušná kořist," řekl Olpin samolibě. „Tři tisíce kusů… a pak zase koupit ranč za polovinu ceny, abychom sehnali dalšího pitomce, kterého bychom oškubali další zimu."

„Jenomže ty zapomínáš, že tě na tento zlatý důl upozornil starý Jake Dowling. Nemáš se na mě co vyvyšovat!"

„Já si tvé pomoci samozřejmě cením, Jakeu," řekl Olpin poněkud mírněji. „Ale musím sledovat zájmy celé skupiny. Nesmíš se nechat tak ovládat vztekem. Proč ty dva vlastně tolik nenávidíš?"

„Už jsi někdy viděl moje záda?" zeptal se Dowling. Než stačil rančer něco odpovědět, začal ze sebe stahoval košili. Záda i boky měl pokryty spletí dlouhých jizev, které mohly pocházet jedině od biče. „Ty bys taky nenáviděl člověka, který by ti udělal tohle."

„To asi ano," uznal Olpin. „Tys jim musel provést pořádnou

lumpárnu, že se tak rozzuřili.“

Dowling na něj úkosem pohlédl, pak řekl: „To je jedno, proč mi to udělali, ale řekl jsem tenkrát, že se pomstím. Před lety jsem dosáhl toho, že se začali nenávidět jako mor, ale to mi nestačí. Chci, aby se navzájem úplně zničili!“

„Ale co se tehdy stalo?“ zajímal se Olpin.

„Tak já ti to řeknu,“ odpověděl Dowling. „Kdyby se se mnou něco stalo, tak jim aspoň můžeš říct, jakou legraci jsem jim přichystal. Jsem o něco starší než oni, a když mě znali, nejmenoval jsem se ještě Dowling. Měl jsem holku, nevlastní dceru. Paličatou a podlou jak tucet mezků. Nechtěla prostě dělat, co se jí řeklo. Musel jsem jí pořád pomáhat bičem.“

„Kolik jí bylo?“ zeptal se Olpin.

„Asi patnáct, když se tam zjevili tihle dva mladí kovboji a…“

„Zbytek už mi vyprávět nemusíš,“ řekl Olpin a uchechtl se. „Ti dva tě překvapili u toho, jak holku zpracováváš bičem a naordinovali ti tvou vlastní medicínu.“

„Jo a pak mi holku vzali. Tedy to si mysleli. Našli jí bydlení a začali se kolem ní motat. Snažili se navzájem trumfnout a nosili jí nejbláznivější dárky.“

„A co potom?“

„No, pak jsem si ji zase odvedl,“ řekl starý muž a prohnaně se zachechtal. „O šest měsíců později jsem ji donutil, aby oběma napsala, že je těhotná. Ale Grayovi napsala, že otcem je Michaels a Michaelsovi zase naopak!“

Olpin poplácal starého muže po hřbetu ruky. „Jakeu, ty starý darebáku! Musím uznat, že máš víc fantazie, než bych do tebe řekl. Co se pak stalo s tou holkou?“

„Umřela. Nebylo ji škoda. Mrzelo mě jenom to, že žádné dítě neměla.“

„No nic, Jakeu. Ale snaž se, abych se na tebe nerozzlobil. Kdybych těm chlapům někdy pověděl, jakou ničemnost jsi jim provedl… obávám se, že by ti ze zad udělali bičem šachovnici a ještě něco horšího!“

+ + + + +

Druhého dne si Bob Haun šel promluvit se svým šéfem. Gray řekl: „Pokud Ad Michaels vyžene z Blue Canyon nějaký dobytek, postaráte se o to, aby ani jediný kus nepřekročil Mormon Creek.“

Bob neodmlouval. Nevěřil ale ani na chvíli, že Matt Olpin má v úmyslu sdílet seno a pastviny s Adem Michaelsem. Pro Michaelsův dobytek nebylo jiné místo než u Mormon Creek. Boba by ani nenapadlo nechat vyhladovět stádo, lhostejno komu patří. Jediné východisko z této situace zřejmě spočívalo v tom, rančery spolu smířit.

Bob Haun o tom mluvil se Sarah.

„Kdyby se ti podařilo zjistit, proč se tehdy rozhádali, bylo by třeba možné obnovit jejich přátelství,“ řekla Sarah. „Dřív byli parťáci. Šli by pro sebe navzájem i do ohně.“

„Takže nevíte, proč se tehdy rozešli?“

„Možná šlo o nějakou ženu,“ řekla Sarah. „Kdyby to bylo něco jiného, Dave by mi to dávno řekl.“

„Myslel jsem si, že jste je znala oba dřív, než se z nich stali nepřátelé,“ vyhrkl Bob.

„Ovšem. Znala jsem je už jako kluky.“

„Aha.“ Hauna napadlo, že se snad mohlo jednat o Sarah samotnou. Raději toto téma nechal být.

Předák vyrazil na severní konec pastvin. Sníh v nižších polohách zase roztál. Čtyři jezdci Grayova ranče měli co dělat, aby udrželi dobytek co nejdál od krmných rezerv.

Bob Haun v následujícím čase hlídkoval před ústím Blue Canyonu. Pátý den po příjezdu Loly Michaelsové najednou uviděl v zátočině kaňonu bílá čela herefordského skotu. To nemohlo být jiné stádo než Michaelsovo. Během chvíle už Bob nepochyboval, že stádo není hnáno na Olpinovy pastviny, ale k Mormon Creek. Bob pobídl koně a rozjel se vstříc honákům.

Muži ho viděli přijíždět, ale ani je nenapadlo změnit směr.

Bob poznal Billa Critze, Moona Atze a Ala Tituse. Zbylí dva byli cizí.

„Zdravíčko, chlapi!“ pozdravil Bob.

Nejprve nikdo neodpověděl, pak řekl Bill Critz: „Vy tu na nás snad čekáte.“

„Možná je to tak,“ řekl Bob. „Je někdo z vás Ad Michaels?“

„Já jsem Michaels,“ odpověděl středně vysoký muž s šedivým strništěm, který se neholil snad měsíc. Oči měl zarudlé. Jeho sedlo bylo staré a odřené, rovněž jeho kabát z ovčí kožešiny zažil už mnoho zim.

„Chtěl bych s vámi chvíli mluvit, pane Michaelsi. O samotě.“

Majitel stáda na moment zaváhal, pak se oddělil od ostatních a následoval Boba Hauna na vyvýšeními asi padesát yardů daleko.

„Věřte mi, pane Michaelsi, jsem váš přítel…“ začal předák Grayova ranče.

„Vy jste Grayův předák, je to tak?“ přerušil ho Michaels stroze.

„Ano, jistě, ale…“

„Pak nejste můj přítel,“ skočil mu Michaels opět mrazivě do řeči. „Ale klidně mi můžete říct, co chcete.“

„Chápu, že jste v tísnivé situaci, pane Michaelsi,“ řekl Bob. „Máte stádo hladového dobytka a žádné pastviny. Tohle samo o sobě je k vzteku Neměl byste si přidělávat další problémy.“

„Jestli budu mít problémy, mladý muži, nebude to v mém životě poprvé,“ odvětil rančer chladně.

„To vám věřím. Nechci se ve sporu mezi vámi a Grayem klonit ani na jednu stranu, ale než přeženete dobytek támhle přes tu říčku, žádám vás, abyste si promluvil s Grayem.“

„Gray vám asi poručil, abyste mi řekl, že nemám přecházet tu řeku,“ řekl Michaels.

„No, ano…“

Rančer se otočil v sedle a zavolal na jednoho ze svých mužů: „Hej, Larry! Sežeňte opozdilce! Přebrodíme řeku hned teď!“

„Počkejte přece!“ zavolal Bob, když se rančer chtěl rozjet k ostatním.

„Vyřiďte Grayovi, že se musel zbláznit, pokud si myslí, že se nechám oškubat o osm tisíc dolarů a ještě mu přenechám svůj dobytek. On s touhle věcí začal, ale já ji ukončím, jako že je Bůh

nade mnou.“

Bob Haun popojel k arogantnímu rančerovi. „Poslyšte, Michaelsi,“ zavrčel předák, „tu řeku raději nepřekračujte!“

„Ne? A kdo mi v tom zabrání?“

„Já!“ odvětil Bob Haun klidně.

Michaels se otočil na Billa Critze a ostatní se rozjeli.

„Vy si tu hrajete na velkého šéfa, Haune?“ zeptal se Bill Critz protáhle.

„Já jen chci všechno urovnat,“ řekl Bob. „Michaels si myslí, že ho Gray podvedl. Mýlí se. Pokud něco koupil od Dowlinga, tak s tím nemá Gray nic společného. Chci Michaelse jen poprosit, aby si promluvil s Davem a Sarah, než podnikne něco, čeho by později mohl litovat.“

Ad Michaels se na chvíli zatvářil nerozhodně, ale pak Critz prohlásil: „Neposlouchejte ho, pane Michaelsi. Jenom mluví, aby získal čas. Že by nás zastavil zrovna Bob Haun, to je směšná představa. Musíme dohnat dobytek co nejrychleji na pastvinu,’jinak jsme ho rovnou mohli přenechat vlkům.“

Boba popíchla zlomyslná narážka na jeho odvahu. Poznal, že ti muži jsou v bojovné náladě. Critzovi by se hodila záminka, aby mohl Boba zabít. Bob však předáka ignoroval a zůstal vedle Michaelse.

„Než se po hlavě vrhnete do potíží, měl byste si vyslechnout ještě jeden návrh, pane Michaelsi,“ řekl Bob. „Udělejte si čas na rozhovor s Davem Grayem. Sežeňte si nestranného soudce. Své zájmy tu máte vy, Gray a Olpin. Pokud se nemůžete vzájemně shodnout, nechejte rozhodnutí na neutrální osobě. Já sám mám jeden plán, který by snad mohl vyjít a…“

„Jeho plán spočívá zřejmě v tom, oškubat vás o poslední cent, pane Michaelsi,“ vstoupil do toho Critz.

Tato další poznámka byla víc, než Bob Haun mohl překousnout. Michaels jel uprostřed trojice. Haun prudce zastavil koně a natáhl se za Michaelsovými zády po Critzovi. Popadl ho za límec kabátu a prudce škubl. Critz byl sice příliš dobrý jezdec, než aby se nechal takto strhnout z koně, ale Haunův výpad ho vychýlil z rovnováhy. Oba předáci se ocitli těsně vedle sebe, Michaelsův kůň byl odtlačen

dopředu. Critz vytrhl revolver z pouzdra. Jeho tvář zračila odhodlání zabíjet.

Critz se ale nejprve instinktivně pokusil narovnat, než vystřelí. Tato malá prodleva zachránila Haunovi život. Než stačil stisknout spoušť, zasáhl ho do brady prudký zvedák. Boba sice omezoval v pohybu tlustý kabát, ale i tak měl úder sílu jako kopnutí mezkem. Bill Critz zakoulel očima, jeho tělo povolilo a z revolveru vyšel výstřel. Kulka mohla zasáhnout Boba, stejně jako kohokoliv z ostatních, ale naštěstí se tak nestalo. Critz ztratil vědomí. Visel v Bobově pěsti. Ten viděl, jak protivníkovi klouže zbraň z ruky, ale současně také viděl, že Atz a Titus sahají po zbraních.

Haun pustil Critze a zachytil jeho kolt, který okamžitě otočil na dva honáky.

„Zahoďte bouchačky!“ poručil mužům ranče Bar O, ti ho takto ještě nikdy neviděli. Nečekali na to, co udělá Michaels a jeho pomocník a rychle odhodili revolvery.

„Hej… tito muži jsou moji spojenci!“ protestoval Michaels, ale ani on, ani jeho kovboj se nedotkli zbraně.

Bob Haun měl situaci pod kontrolou.

„Třeba jsou, třeba taky ne,“ odsekl. „Já jsem přijel, protože chci zabránit násilí. Nemám u sebe ani zbraň. Ale jestli máte zájem o boj, nemusíte mi říkat dvakrát!“

Atz a Titus byli tak zaskočení, že zapomněli zavřít ústa. Neřekli by do mírumilovného Hauna, že umí takto bojovat.

„Myslíte si, že nechám svůj dobytek pojit hlady?“ zvolal Michaels vztekle.

„Chtěl jsem vám právě vysvětlit, jak zachránit vaše stádo,“ řekl Bob Haun. „Ale vy jste mě neposlouchal.“

„Tak jaký máte plán?“ řekl Michaels už trochu klidněji.

„Sejdete se s Grayem a jeho ženou. Jestli se pak zachová férově i Olpin,. Bude dost pastvy pro všechna tři stáda.“

„Já se nebojím mluvit s nikým na světě, ani s Davem Grayem, aby ho čert vzal!“ prohlásil Michaels. „Ale co bude zatím s mým dobytkem? Nemůžu ho nechat na této straně řeky.“

„Můžete ho nechat na naší straně, ale jenom po linii mezi

támhletím pahorkem a tamtou muldou.“

Bob Haun věděl, že tímto ústupkem porušil Grayův výslovný příkaz. Starý rančer bude zuřit a Michaels vypadal dokonce ještě prudčeji než Dave. Ale bylo nutné zorganizovat schůzku těch dvou paličáků, aby bylo zachováno příměří.

„Dobře,“ souhlasil nabručeně Michaels.

„Larry, slyšel jste, na čem jsme se dohodli. Řekněte ostatním.“

Bill Critz se mezitím vzpamatoval a ztěžka se zvedal ze země. Šmátral po prázdném pouzdru a teprve potom poznal svou zbraň v Haunově ruce.

„Za to zaplatíte, Haune,“ zasyčel předák ranče Bar O.

„Já vaši zbraň nechci, Critzi,“ řekl Bob. „Ale jestli nepřestanete stále vyhrožovat, dojde mi jednoho dne trpělivost. Tady máte!“ Haun mu opovržlivě hodil zbraň. Bylo to riskantní, ale Bob věděl, že na něj kovboji nebudou střílet, když ví, že není ozbrojen. Také chtěl tímto gestem ukázat Michaelsovi, že mu záleží na míru. Byl to správný tah. Critz zastrčil revolver na místo a vylezl na koně.

„Udělali jste pro mě co jste mohli,“ oslovil Michaels jezdce ranče Bar O. „Velice si toho vážím. Vyřiďte vašemu šéfovi, že bych se za ním chtěl zítra zastavit.“

Muži mlčky vyjeli k místu, kde se ze soutěsky vynořil Dan Blazer se stádem koní.

Haun vyrazil na cestu k Mormonově ranči a Ad Michaels ho následoval.

+ + + + +

Asi po dvou mílích Michaels pronesl: „Než se sejdu s Davem Grayem, musím si vymínit jednu věc: Gray mi vrátí osm tisíc dolarů, o které mě podvedl.“

„Nechci vás rozčilovat, pane Michaelsi, ale Dave vás nepodvedl. To Jake Dowling…“

„Dowling byl jen Grayovým nástrojem… a já to taky dokážu!“

„Co tím chcete říct?“

„Tak poslouchejte. Buck Bridges, který pro mě asi rok pracoval,

mi vyprávěl o Mormonově ranči. Jelikož jsem měl práce nad hlavu, pověřil jsem ho, ať to zařídí. Netušil jsem, že něco není v pořádku. To jsem zjistil teprve, když mi na pomoc přijeli chlapi z ranče Bar O. Bridges se v noci vypařil a já už jsem ho neviděl.“

„To je pochopitelné,“ řekl Bob. „Tenhle Bridges spolupracoval s Dowlingem. Nikdy nebyl na našem ranči. Ti dva zfalšovali dokumenty a řekli vám…“

„Myslíte?“ přerušil ho Michaels výsměšně. „Proč mi tedy nechal takový vzkaz, he?“

Haun chtěl sáhnout po lístku, který Michaels vytáhl z kapsy, ale rančer zabručel: „Počkejte, přečtu to sám. ‚Milý Ade’…taková drzost, on mě ještě osloví milý Ade! ‚Budete asi velice zaskočen, když u Salt Springs nenajdete ani pastvu ani seno. To všechno byl podvod. Já jsem dostal svůj podíl, ale nemyslete si, že jsem to vymyslel všechno sám. Muž, který všechno naplánoval a zmocnil se největšího dílu vašich peněz, se jmenuje Dave Gray. Jake Dowling a já jsme pro něj jen pracovali. Je mi líto, že jste tak podveden, ale já prostě potřebuji peníze. Buck.’ Tak co říkáte teď, pane Haune?“

Bob chvíli nevěděl, co na to říct. Toto vypadalo na jednoznačný důkaz proti jeho šéfovi. Nebylo se čemu divit, že Ad Michaels považoval svého dávného přítele za viníka. Ovšem Bob by i tak vsadil na čest svého zaměstnavatele třeba i krk.

„Ten chlap lhal! To je vše, co k tomu můžu říct,“ odpověděl Bob nakonec.

„Nesmysl! Proč by lhal a škodil tím sám sobě?“

„Asi dostal zaplaceno,“ řekl Bob. „Jeho podvod by stejně vyšel najevo. Když do toho zatáhne nevinného muže, nic se pro něj nezmění.“

„Vaše argumenty jsou poněkud chatrné,“ naparoval se Michaels. „Dave Gray mě nenávidí. Ten by mě ničil i pouze pro zábavu. Tímto trikem mě připravil nejen o osm tisíc dolarů. Teď mě ještě beztak bude chtít přinutit prodat dobytek za desetinu běžné ceny. Ale raději nechám celé stádo pochcípat, než abych nechal Graye ještě víc profitovat.“

Haun na rančera úkosem pohlédl. Předák se začínal obávat, že

udělal chybu. Až se Michaels vytasí s tím vzkazem, dojde k dalšímu zhoršení konfliktu mezi zavilými nepřáteli. David Gray také nikdy nechodil pro ránu daleko.

Pak si Haun vzpomněl na člověka, který po něm střílel.

„Nevíte, kterým směrem Bridges odjel?“ zeptal se rančera.

„Asi sem. Zřejmě chtěl zkasírovat odměnu.“

Pokud ten muž tehdy nocoval ve skrytu kaňonu, všechno by sedělo.

„Poslyšte, Michaelsi,“ promluvil Haun vážným tónem, „nemohl byste osmačtyřicet hodin počkat, než vynesete soud? Neobviňujte Graye z podvodu a neukazujte mu zatím ten lístek.“

„Proč bych neměl?“

„Protože budu potřebovat tolik času, abych našel Bucka Bridgese a dostal z něho pravdu.“

„Vždyť on už řekl pravdu,“ zavrčel Michaels.

„Buďte rozumný, pane Michaelsi,“ řekl Bob. „Jinak se s Grayem ještě doženete k tomu, že se navzájem zabijete. Chtěl byste to? Co by se pak stalo s Grayovou ženou a vaší dcerou?“

„Gray si začal,“ prohlásil rančer tvrdohlavě.

Haun nechal toto téma být. Teprve když byli půl míle před Mormonovým rančem, prohlásil Michaels: „Neviděl jsem Graye dvacet let. Nejraději bych ho hned odstřelil, ale dám mu možnost hájit se.“

„Proč raději nenechat bouchačku u sedla, abyste se nevystavoval pokušení?“ zeptal se Haun. Nemyslel to však úplně vážně, takže se podivil, když ho potom Michaels poslechl. Bylo asi hodinu před večeří.

„Postarám se o koně,“ řekl Bob.

„Mého nechte osedlaného,“ řekl Michaels. „Beztak brzy pojedu.“

Dave Gray nejezdil z ranče, nijak často, ale k Bobově vzteku mu děvečka sdělila, že rančer odjel zrovna dnes po poledni na pastviny a ještě se nevrátil.

Když vešli do domu, přišla z vedlejší místnosti Sarah. Zastavila se ve dveřích, potom jí po tváři přelétl úsměv a řekla: „Tedy… Ad Michaels! Hned jsem tě poznala. Za pětadvacet let ses vůbec

nezměnil!“ Vykročila k Michaelsovi, který byl očividně v rozpacích. „Posaď se, Ade. Udělej si pohodlí. Dave se musí každou chvíli vrátit a bude mít jistě velkou radost, když tě uvidí.“

Ta tedy umí lhát, pomyslel si Bob.

Návštěvník si nervózně sedl do hlubokého křesla, na které Sarah ukázala.

„Jistě už víš, že u nás nocovala Lola,“ řekla Sarah. „Je to šikovné děvče, Ade. Musíš na ni být pyšný.“

„Cože?“ vyhrkl překvapený dobytkář. „Lola tu přenocovala?“

„No ovšem,“ potvrdila Sarah, pak ale obratně změnila téma.

Bob považoval za vhodné držet se v ústraní. Pokud si s Adem Michaelsem uměl někdo poradit, tak nejspíše Sarah. Také chtěl ještě nejprve promluvit s Grayem, než na sebe ti staří divočáci narazí. Bob nemusel čekat dlouho.

Dave Gray vjel do dvora na svém oblíbeném koni. Obličej měl zachmuřený.

„Poslyšte, Haune, vedete tento ranč vy nebo já?“ zeptal se Gray zuřivě.

„Co se stalo, Dave?“ zeptal se Bob klidně.

„Neudělal jste to, co jsem po vás chtěl!“ zuřil rančer. „Vpustil jste Michaelsův dobytek na naše pozemky!“

„Teď mě v klidu vyslechněte, Dave,“ řekl předák. „Vy jste majitel ranče. Máte právo mě kdykoliv vyhodit. Ale přijal jste mě jako předáka, takže dokud budu dělat tuto práci, budu se chovat tak, jak uznám za vhodné.“

S takovou odpovědí Gray nepočítal. Vzmohl se jen na vzteklé supění.

„O vašeho koně se postarám sám,“ pokračoval Bob. „Uvnitř totiž čeká Ad Michaels, aby si s vámi promluvil. Nechal jsem mu malý kousek naší pastviny, dokud se nedohodne s Olpinem na něčem rozumném.“

Na chvíli to vypadalo, že Gray pukne vzteky. Byl v obličeji rudý jak krocan a zatínal pěsti.

„Já ho vykopnu!“ zavrčel.

„No dobře. Pokud si takto představujete pohostinnost.“

Gray po něm střelil zuřivým pohledem a oddusal do domu.

Bob odvedl koně do stáje a postaral se o něho. Chvíli poté se ozvalo zvonění k večeři. Když předák a jeho lidé vešli dovnitř, seděli u stolu Dave Gray a Ad Michaels. Sotva bylo po večeři, vzal Michaels svůj klobouk. Sarah dala Bobovi znamení, takže šel za ní a oběma rančery vedle do obývacího pokoje, zatímco kovboji zůstali u jídelního stolu.

„Sarah, to byla skvělá večeře," řekl Michaels. „Nejlepší, jakou jsem za poslední měsíce měl, to mi věř." Nervózně se otočil na rančera. „Za to, že jsem tady, vděčíme pouze tvému předákovi."

Bob viděl, jak rančer kypí vzteky. Proto se rychle ozval.

„Zjevně mezi vámi vzniklo nedorozumění, ale ani jeden z vás to nezavinil. Slíbil jsem panu Michaelsovi, že se to pokusím nějak vyžehlit, pokud mi dá dva dny času. Souhlasil s tím, Dave, ale do té doby musí někde nechat svoje stádo. Na tom jsme se taky dohodli a já vím, že jste stejně tak čestný a budete souhlasit."

„Dva dny," prohlásil Gray.

„Dva dny,"přikývl Michaels stejně tak sveřepě.

„Takže není nutné, aby ses vracel dlouhou cestou do tábora, Ade," řekla Sarah. „A já mám tak málo návštěv."

Milé rančerce se nedalo odporovat, takže Michaels nakonec zdráhavě souhlasil, že zůstane přes noc. Bob se nabídl, že se tedy postará o jeho koně. Než odešel, stačil ještě o samotě se Sarah prohodit pár vět.

„Je mi, jako kdybych celý den pracovala ve stáji," řekla Sarah s povzdechem. „Nebylo vůbec snadné zabránit těm dvěma kohoutům, aby se neservali."

„Držte se, Sarah," řekl Bob povzbudivě. „Já si dám menší vyjížďku. Na snídani mě nečekejte."

„Bobe, co chcete dělat?" zeptala se Sarah podezřívavě.

„Mám jen takové tušení, ale možná se mi podaří Michaelsovi dokázat, že Dave nemá s touto křivou záležitostí nic společného. A nebojte se, Sarah, není to vůbec nebezpečné."

Když odstrojil rančerova koně, osedlal pro změnu Chuba. Než ale vyrazil, Šel si do ubytovny pro opasek s revolvery.

Když se ráno skutečně nevrátil, začala si Sarah si předáka dělat starosti. U snídaně se jí téměř podařilo dosáhnout smíření těch dvou soků. Dave vyprávěl nějaký vtip, kterému se smáli oba stejně. Potom spolu odešli z domu a zdálo se, že se k sobě chovají přátelsky. Sarah pocítila naději.

Ale o deset minut později do domu vtrhl Dave. Zuřivostí měl málem pěnu u úst. Sarah ho chytila a marně se ho snažila zastavit.

„Dave! Co se děje? Co chceš dělat?“

„Jdu si pro bouchačku!“ vykřikl rozčílený rančer.

+ + + + +

Všechno bylo celkem v pořádku, dokud Michaels nešel sedlat koně. Pátravě se po něčem rozhlížel.

„Co hledáš, Ade?“ zeptal se Gray. „Ztratil jsi něco?“

„Jo,“ odvětil Michaels suše. „Svůj revolver. Včera jsem ho nechal viset na sedlové hrušce.“

„Tak tu někde musí ležet,“ řekl Dave.

Zbraň však nikde nenašli. Mezi oběma muži začalo opět sršet nepřátelství. Nemohla zasáhnout ani Sarah, ani Bob, protože tam nebyli.

„Tak co to má být?“ zeptal se nakonec Michaels. „Máš strach, že bych na tebe střílel? Nebo jsi mi vzal bouchačku, protože mě chceš sám sestřelit z koně?“

„Ty… ty grázle! Toto je sprostá urážka!“ vykřikl Dave. „Jestli si myslíš, že jsem z tebe měl jen na sekundu strach…“

„Tak mi vrať zbraň, kterou jsi mi ukradl!“ utrhl se na něj Michaels.

„Ty chceš říct, že jsem zloděj?“ zuřil Dave. Chytil svého protivníka za límec a třásl jím jak králíkem.

Fyzicky se mu Michaels nemohl rovnat. Gray byl těžší o padesát liber. Ale Ad kolem sebe divoce kopal a nadával, co mu hrdlo stačilo.

Obyčejně u Graye trvaly takové záchvaty jen krátce. Uvědomil si, že Michaels je stále ještě jeho host. Prudce ho odstrčil. Oba muži

lapali po dechu. Okamžik stáli proti sobě a nenávistně se pozorovali.

„Slíbil jsem počkat osmačtyřicet hodin!“ zafuněl Michaels nakonec. „Ale nebudu čekat ani minutu… pokud se odsud dostanu živý.“

„A já jsem celou dobu věděl, že tvůj příjezd byl jenom trik!“ odsekl Gray prudce.

„Ty mě obviňuješ, že na tebe jdu s triky?“ vykřikl Michaels. „To já nemám zapotřebí! Mám v kapse písemný důkaz, že jsi mě podvedl o osm tisíc dolarů!“

„Lžeš!“ zařval Gray.

„Aha, teď všechno chápu! Tys věděl, že mám ten důkaz. Tvůj zatracený předák mi ukradl bouchačku, abys mi mohl sebrat Bridgesovo přiznání! Tak jen do toho! Zkus to! Já nemám zbraň, ale budeš mě muset nejprve zabít, abys ten papír dostal.“

„Zatraceně, ty jsi ještě větší šílenec, než jsem si myslel!“ řekl Dave. „Poslouchej mě, ty zákeřný starý neřáde, já netuším, co se stalo s tvou pitomou bouchačkou. Ale jelikož je pryč, dám ti svůj vlastní revolver. Počkej tady a já ti přinesu náhradu za to, o cos skutečně přišel. Ale když říkáš, že jsem tě obral o peníze, tak lžeš!“

Ad Michaels chtěl skočit svému protivníkovi po krku, ale to už rančer dusal ze stáje, aby z domu přinesl revolver. Sarah byla jeho chováním samozřejmě zděšená. Když se vracel se zbraní v ruce, zastoupila mu Sarah cestu.

„Nevyjdeš z domu se zbraní, Dave Grayi! Nejprve chci vědět, co se stalo! Chceš skončit na šibenici, člověče?“

Dave se jí pokoušel vysvětlit, že chce zbraň dát Adu Michaelsovi, ale byl tak rozčilený, že se několikrát zakoktal. Trvalo to nějaký čas, než Sarah pochopila.

„Když je to tak,“ řekla s jistým uklidněním. „Ale proto nemusíš vtrhnout do domu jako šílenec, jako bys ho chtěl jít zastřelit. Uklidni se a pak mu dej tu zbraň. Omluv se a…“

„Ten pitomec mě obvinil, že jsem ho připravil o osm tisíc dolarů! Tvrdí dokonce, že má nějaký cár papíru jako důkaz.“

Sarah přistoupila k oknu.

„Ten revolver zas můžeš odložit,“ řekla. „Ad už odjíždí. Tak

rychlého koně, abys ho dohonil, ve stáji nemáš.“

Dave také přiskočil k oknu a viděl, že Michaels nečekal na náhradní zbraň. Dobytkář uháněl po pláni v krkolomném trysku.

„Ach, teď to asi budeme mít těžké,“ řekla Sarah. „Kde se tak dlouho toulá Bob?“

„Jo, co vlastně dělá?“ zavrčel rančer. „A kam se poděla ta zatracená bouchačka?“

„Chudák Bob,“ povzdechla si Sarah. „Snaží se chránit jiné lidi před problémy. Asi včera večer považoval za bezpečnější, když nebude mít Michaels žádnou zbraň. Asi mu ji vzal Bob a chtěl mu ji vrátit později.“

„Možná ano,“ zabručel rančer. „Ale já už mám tohoto svinstva pomalu plné zuby!“ Vyrazil z domu, aby dal instrukce třem kovbojům u stáje. Muži viděli scénu s Michaelsem.

„Neví někdo z vás, kam odjel Bob Haun?“ zeptal se Dave.

„Víme jen, že včera večer přišel na ubytovnu a vzal si opasek s revolverem,“ odpověděl Ernie Rice. „Neřekl nám, co chce dělat.“

„Odteď budete dostávat příkazy přímo ode mě!“ prohlásil rančer podrážděně. „Ernie, vy pojedete za Michaelsem a budete pozorovat, co udělá. Kdyby se pohnul se stádem naším směrem, okamžitě mi to nahlásíte, jasné?“

Ad Michaels mezitím cválal ke svému táboru. Neměl strach, ale zuřil. Byl nezlomně odhodlán provést plán, který navrhoval Bill Critz. Dobytkář byl pohroužen do myšlenek, takže nedbal na své okolí. Proto mu také ušlo, že se mezi balvany na vršku kopce vysunula hlaveň pušky. Pak ho cosi udeřilo zezadu do levého ramene. Byl vymrštěn ze sedla, dopadl na zem a zůstal nehybně ležet.

Za skaliskem se vztyčil vysoký muž s mrožím knírem. Škubl pákou a prázdná nábojnice vyskočila ze zámku. Byl to Sundown Smith.

„Dostals ho!“ prohlásil Moon Atz a spokojeně se zašklebil.

+ + + + +

Lola Michaelsová seděla v hotelovém pokoji v Kettelman, když tu někdo zaklepal na dveře. Když otevřela, uviděla za nimi Davea Graye.

„Doslechl jsem se, že vás najdu tady," řekl rančer podivně stísněně. „Mám pro vás špatnou zprávu."

„Jde o… o mého otce?" zalapala Lola po dechu.

„Utrpěl zranění."

„Vy jste ho…?"

„Ne, ne, já jsem mu nic neudělal, pokud myslíte na tohle. Ale někdo na něj vystřelil. Jeden z mých mužů ho náhodou našel. Teď je u mě doma. Přijel jsem do města pro doktora."

„Půjčím si koně," řekla Lola. Zamítla rančerovu nabídku, ať s ním jede na voze. Neztrácela čas.

Když dorazila na ranč, ujala se jí s velkou laskavostí Sarah.

Šerif tam přijel ještě před doktorem a nyní už byl hotov s výslechy. Byl s nim Matt Olpin. Majitel ranče Bar O hned přišel za Lolou.

„Chci vám vyjádřit svou podporu, slečno Michaelsová," řekl medovým hlasem. „Strašná věc. Byl jsem zrovna venku a potkal jsem šerifa. Kdybych pro vás mohl cokoliv udělat…"

„Nevíte něco o našem dobytku?" zeptala se Lola.

Sarah na chvíli odešla, takže Lola s Olpinem osaměli.

„Ano. Je v blízkosti kopců. Gray zabránil tomu, aby pokračoval dál na pastvinu. Bob Haun přemluvil vašeho otce, aby vyjednával s Grayem. Teď je váš otec zraněný a Haun zmizel. Vypadá to špatně."

„Oh!" zasténala dívka. „Haun na mého otce rozhodně nestřílel. On takový není."

„Podle toho, jak vypadá žába, ještě nepoznáte, jak daleko doskočí. Lidi z tohoto ranče jsou tu cizí. Nevíme o nich prakticky nic."

„Ja ale nevěřím, že by byl Haun zabiják!" protestovala Lola.

„Třeba se brzy dozvíme pravdu," řekl rančer opatrně. „Až se váš otec probere z bezvědomí, třeba nám řekne, kdo na něj střílel."

V tu chvíli vešel do místnosti doktor Brame.

„Mám pro vás dobrou zprávu, slečno Michaelsová," řekl. „O jeden palec níž a to zranění by bylo smrtelné. Stále je to vážné, ale

kulka nezasáhla žádný životně důležitý orgán. Váš otec by se z toho měl brzy dostat.“

„Děkuji, doktore,“ řekla Lola s úlevou. „Smím ho teď vidět?“

Lola si jen napůl uvědomila, že Olpin zůstává s ní, když vešla do místnosti, kde ležel její otec. Sklonila se nad ním a lehce ho políbila. Michaels otevřel oči.

„Lolo?“ zamumlal chabě.

„Jsem tady, táto. Je to už trochu lepší?“

„Ne,“ zavrčel. „Kde to vlastně jsem?“

„U přátel. Toto je pan Olpin, který ti poslal pomoc pro stádo.“

„A jsem stále připraven pomoct vám a vaší dceři, jak bude v mých silách,“ prohlásil Olpin.

„To je od vás milé, sousede,“ odvětil Michaels mdle. „Úplně to vypadá, jako by mě Gray chtěl tentokrát definitivně zlikvidovat. Jestli tohle přežiju, vyřídím si to s ním!“

„Tiše, otče!“ napomenula ho Lola.

„Ten zatracený předák mě obalamutil, ať nechám revolver u sedla, a pak ho ukradl, aby mě mohl bez rizika zastřelit. Myslím, že na mě střílel jen proto, aby mi vzal písemné přiznání Bucka Bridgese. Haun byl jediný, kdo věděl, že mám něco takového. Podívej se, jestli ho ještě mám v kapse kabátu?“

Lola by se k tomu neměla, ale šerif šel hned pro kabát. Bridgesův vzkaz byl pryč.

„No, tak teď se zdá, že víme koho hledat,“ řekl Matt Olpin.

„Jasně,“ zabručel šerif. „Haun bude ten, koho hledáme.“

+ + + + +

Bob Haun, muž, o kterém se mluvilo, jel v noci rovnou ke kaňonu High-Flat. Půl hodiny po půlnoci byl u cíle. Tady nahoře ještě ležela vrstva sněhu. V jasné noci byla zřetelně čitelná stará stopa, která ho měla zavést k tábořišti, které hledal.

Po půl míli přijel k území hustě porostlému stromy. Tam sesedl a vzal Chuba za uzdu. Za další půl míle narazil na mýtinu. Stačil tak akorát rozeznat obrysy dvou nízkých budov, když vtom se od jedné z

nich rozběhli dva statní vlčáci. Bob okamžitě vyskočil do sedla a otočil koně. Musel se těm bestiím nějak ubránit, ale střílet nemohl, protože nechtěl zalarmovat obyvatele srubů. Psi naštěstí ještě nezačali štěkat. Jenom vrčeli a chňapali po koni a jezdci.

Bob vzal revolver a přetáhl po lebce prvního psa, který se zahryzl do jeho kožené nohavice. Pes krátce zavyl a svalil se do sněhu.

Druhý pes měl spadeno na Chubovu tlamu a už také koni přivodil nepříjemnou tržnou ránu dlouhou na tři palce. Na tuto druhou obludu se Bob nemohl dostat tak snadno. Chub zmítal hlavou, aby unikl cvakajícím tesákům velkého psa. Bob se po něm několikrát ohnal a už se rozhodl, že psa zastřelí, když tu Chub uskočil zrovna tak šťastně, že se psova hlava dostala na dosah. Bob se rozmáchl a trefil psa pažbou přímo mezi uši. Vlčákovi se podlomily nohy.

Nyní se už ale otřepal první pes.

Bob zastrčil revolver do pouzdra a popadl laso. Složil jeho konec na čtyřikrát a prásk! Mrazem ztuhlá šňůra udeřila o psí hřbet. Pes stáhl ocas a uháněl zpět ke srubu. Bob ho pár kroků následoval a zasadil mu ještě dvě rány. Pak se otočil a přišel právě včas, protože druhý pes se již vzpamatoval. Cenil bojovně tesáky, ale neútočil. V poslední chvíli uskočil, ale i tak ho konec lasa šlehl přes hubený bok. Teď už měl také dost a rovněž hledal spásu v útěku. Přitom měl tak naspěch, že nestačil zabrzdit před dveřmi do srubu a narazil do nich.

Bob věděl, že toto už rozhodně musí obyvatele chaty upozornit. Rychle pobídl Chuba za stáj a seskočil ze sedla. Sotva došlápl na zem, slyšel už, jak před chatou někdo spílá psům.

„Zatracení čokli, co je to s vámi?“ zeptal se chraplavý hlas. „Vylekal vás prérijní králík nebo co?“

„Muselo je něco vyděsit,“ prohlásil další hlas. „Jinak by se tak nedrali dovnitř. Porozhlédni se tam, Rufusi.“

„Třeba se tu motá puma?“

„Co já vím. Ale od té chvíle, co mě sledoval ten chlápek, se nějak necítím bezpečně.“

„Vždyť to byl jen Bob Haun. Šéf ti přece říkal, že toho se už bát nemusíme. Navíc by se tu už ukázal, kdyby dál slídil po tvé stopě.“

„Stejně se půjdu podívat ven.“

„Ale co! Vsadím se, že se vrátil starý Jake a dělá si z náš šoufky. Někde dřepí a směje se, že nás vyděsil.“

Podle toho, co Bob slyšel, se noční výlet vyplatil. Ten ostražitý chlápek před boudou byl bezpochyby Buck Bridges, muž, který zradil Ada Michaelse. A starým Jakem myslel asi Jakea Dowlinga.

Bob Haun se připravoval k akci. Muži kráčeli ke stáji. Jeden šel poněkud napřed. Ten vzadu nesl lucernu. Bob opatrně vyhlédl zpoza rohu a viděl, že první muž, kterého považoval za Bridgese, má v ruce revolver. Druhý nesl pušku. Zdálo se, že Bridges objevil něco zajímavého. Vydal se po stopě psů. Ten druhý pokračoval ke stáji.

Bob svíral natažený revolver a napjatě čekal.

Najednou uslyšel hlas: „Hej, Tannere, pojď sem s tou lucernou!“

Bob si mohl prozatím oddychnout.

„Tady se něco dělo!“ houkl Bridges z místa, kde Bob zápasil se psy. „Stopy psů a otisky kopyt. A tyhle tmavé fleky… co to je?“

„Člověče, to je krev!“ prohlásil muž jménem Tanner a svítil na sníh lucernou. „Čerstvá krev.“

„A tyhle stopy jsou taky úplně čerstvé. Dej sem to světlo!“

Ti dva se dál vzdalovali.

„Jsou tu stopy nějakého chlapa,“ řekl jeden z nich. „Vedl koně až sem, pak se do něj pustili psi, ale on si s nimi asi poradil!“ Tanner přečetl všechno správně jako zkušený stopař.

Bob už nemohl doufat, že se odsud dostane bez boje. Nemohl by se už nepozorovaně odplížit a ti muži by hned našli jeho koně. Teď šlo pouze o to, strhnout na svou stranu nějakou výhodu.

Bob stále nestočil laso. Vláčel ho za sebou, když přikrčeně pospíchal ke srubu. Psi seděli před dveřmi. Když byl Bob nějakých šest kroků od nich, švihl koncem lasa a sykl: „Zmizte, vy prašiví čokli!“

Psi utekli každý za jeden roh.

Bob se zastavil u srubu. Čekal za rohem.

Trvalo to pět minut, než bandité našli jeho koně. Teď už byli maximálně ostražití. Tanner šel s lucernou do stáje. Bridges hlídal venku. Když se přesvědčili, že Bob není ve stáji, řekl Bridges: „Posviť sem! Podíváme se, jaký cejch má ten kůň.“

„Grayův ranč! To musí být Bob Haun.“

„Dáme jeho koně do stáje a postaráme se, aby odsud už neodjel,“ řekl Tanner.

Bobovi přišlo zvláštní, že ti dva nepřemýšlejí, kde by mohl být, ale zjevně je vůbec nenapadlo, že je čeká u domu. Důvod se hned dozvěděl.

„Mně je jedno, kde teď je,“ řekl Tanner. „V boudě jistě ne. Psi by ho roztrhali.“

Pak se oba muži vraceli ke srubu a sice společně, jak Bob doufal. Tanner šel dva kroky před Bridgesem. Když byl Tanner tři yardy od boudy, vystoupil Bob zpoza rohu a poručil: „Zahoďte bouchačky!“

Tannerova puška padla do sněhu. Bridges se však tak snadno nevzdával. Držel přece revolver. Pozvedl ho a vystřelil.

Bobovi neušel nepřítelův rychlý pohyb. Bleskurychle se zaměřil na nebezpečnější cíl a stiskl spoušť. Byl sice o zlomek sekundy rychlejší než Bridges, jenomže jeho revolver ležel příliš dlouho nepoužívaný a Bob si nedal práci před odjezdem ho naolejovat. Kohoutek se zasekl. Bob zoufale ještě jednou stiskl spoušť, ale to už z Bridgesovy zbraně vyšlehl plamen. S Bobem se zatočil celý svět. Jeho kulka jen neškodně hvízdla vzduchem.

+ + + + +

Když se Bob probral, ležel na páchnoucím lůžku a cítil na čele něco chladného. Pohnul hlavou. Za čelem mu zatepala prudká bolest. „Au!“ uniklo mu.

„Aha,“ prohlásil nějaký hlas. „Už se probouzíš, co?“

Bob nad sebou viděl vousatý obličej Rufuse Tannera.

„Jo, ale nevím kde,“ řekl Bob.

„Na to si brzo vzpomeneš, kamaráde,“ řekl trapper s úšklebkem. „Co tě to napadlo, přepadat uprostřed noci slušné lidi?“

„Asi jsme každý jiného názoru, co?“ zeptal se Bob.

„Tak nějak. Buck byl s bouchačkou o něco rychlejší než ty. Máš hezký šrám nad levým okem. Ten ti zůstane na památku. Jen kousek stranou a mokrý hadr na čele by ti už nepomohl.“

„Přesto… díky za ten hadr,“ řekl Bob. „Kde je Bridges?“

„Musí zařídit jednu pochůzku.“

Vzápětí uslyšel štěkat psy, což ohlásilo něčí příchod. Tanner šel ven a Bob nevěděl, kdo právě dorazil. Trvalo asi půl hodiny a Tanner se vrátil. Zdálo se, že ho něco potěšilo.

„Takže, cizinče, teď už vím, kdo jsi a co od nás chceš. Teď se můžeme dohodnout na obchodě. Ty jsi Bob Haun, předák Grayova ranče. Přijel jsi sem, protože něco chceš mému kamarádovi Bucku Bridgesovi.“

„Zatím to sedí,“ potvrdil Haun. Zeptal se: „A Jake Dowling je taky tvůj kamarád?“

„Jo, znám Jakea… a taky vím, jak oni a tvůj šéf vymysleli sprostý plán na Ada Michaelse.“

„Dave Gray s tím nemá nic společného,“ odporoval Bob. „Proto jsem taky hledal Bridgese.“

„Možná, možná,“ řekl trapper. „Ale kdyby je někdo skřípl, hodí všechno na Graye. Vidíš tedy, že je i v tvém zájmu, aby nebyli dopadeni.“

„Asi máš pravdu,“ zabručel Bob.

„Tak vidíš! Ti chlapi mají dobrý důvod, proč se nenechat chytit, a ty máš ještě lepší.“

„Co tím myslíš?“

„Tys odjel z ranče včera po večeři. Ad Michaels na ranči přespával. Nechal zbraň viset u sedla. Když chtěl odjet, byla pryč. Tys byl taky pryč.“

„Jak to víš?“

„Potkal jsem nějaké lidi. Vím dobře, proč jdeš po Bridgesovi. Víš, že nechal Michaelsovi přiznání, které obviňuje tvého šéfa. Každopádně Michaels odjel beze zbraně. Potom se stalo něco zvláštního. Někdo si na něj zřejmě počkal. Našli ho dvě míle od Mormonova ranče… s kulkou v zádech.“

„Řekni, že lžeš!“

„Mluvím pravdu. Někdo ho zabil a nevzal mu nic jiného, než to Buckovo přiznání.“

Bob Haun cítil, jak mu po zádech běhá mráz. Myslel si, že trapper

mluví pravdu a věděl, jak tahle věc dopadne. Dokonce i Gray uvěří, že ukradl dobytkářovu zbraň, a pak ho zákeřně zavraždil. Ale pak si uvědomil, že by mu Tanner mohl poskytnout alibi. Vzhlédl a podle pobaveného výrazu trapperovy tváře poznal, že ten myslel na to samé.

„Takže máš představu, jak to s tebou vypadá," řekl Tanner. „Jestli neodpřísáhnu, žes byl tady u mě, budeš viset. To by se ti nelíbilo, ne?"

„Když myslíš."

„Buck a Jake tady o tom uvažovali jako o úkrytu přes zimu. Je možné, že se sem budou chtít ještě vrátit. Pokud tedy nechceš strkat hlavu do oprátky, zapomeň, že něco víš. Můžeš třeba tvrdit, žes byl v noci pátrat po zlodějích dobytka. Uviděl jsi táborový oheň, plížil ses k němu, když v tom jsi najednou schytal kulku. Probral ses až v mém táboře… samozřejmě ne tady! Já budu tvrdit, že jsem slyšel něco podezřelého a myslel jsem, že mě někdo chce přepadnout, takže jsem střílel. Pak jsem našel chlapa a to jsi byl ty. Byl jsi v bezvědomí, takže jsem u tebe zůstal, dokud se neprobereš. To je perfektní alibi."

„Dobře," řekl Bob. „Ale jednu věc ti řeknu už teď. Pokud jednou zjistím celou pravdu, nebudu ji zatajovat."

Trapper rozvázal zajatci ruce a nohy.

Bob se ztěžka posadil.

Za chvíli pomohl trapper předákovi na koně a vedl ho skoro až k Michaelsovu táboru u Mormon Creek. Před ním však změnil směr a dorazil k říčce o pár mil po proudu. Zastavil uprostřed hustých vrb.

„Tohle je dobré místo, kde bych mohl nocovat," prohlásil trapper.

Bob neprotestoval. Bude to vypadat, že chtěl jet do Michaelsova tábora, ale věděl, že musí noční vyjížďku nějak vysvětlit a toto bylo vysvětlení jako každé jiné.

„A teď nezapomeň, že tu budu čekat," řekl Tanner. „To pro případ, že bys potřeboval svědka, který ti potvrdí, cos dělal v noci."

Bob Haun odjížděl a trapper se hlasitě chechtal.

+ + + + +

Šerif Walt Hamer byl od příjezdu na ranč slyšet ze všech nejhlasitěji, jak to bývá zvykem u nevysokých mužů přesvědčených o své důležitosti. Vyslechl úplně všechny včetně zraněného. Jeho hlavním poradcem při vyšetřování byl Bill Critz.

Právě říkal Grayovi: „Jestli nechytím Hauna během dvou dní, tak…“

„Šerife, zdá se, že nebudete muset tak dlouho čekat,“ přerušil ho Ernie Rice. „Támhle jede Bob Haun.“

„Cože?“ vyhrkl šerif. „Critzi,“ řekl rychle předákovi, Jmenuji vás tímto svým pomocníkem a zmocňuji vás střílet na každého, kdo by se protivil mým pokynům.“

Za pár minut dorazil Bob. Všichni hleděli na jeho ovázanou hlavu. Rána se pod obvazem zase otevřela a silně krvácela.

Dave Gray promluvil jako první.

„Co se s vámi stalo, Bobe?“ zeptal se rančer stísněně.

„Měl jsem malou nehodu, to je všechno,“ odvětil Bob. „Ale co se stalo tady? Proč je tu šerif?“

„Vy zatraceně dobře víte, co se stalo, Haune!“ řekl šerif podrážděně. „Zatýkám vás za pokus o vraždu Ada Michaelse. Sesedněte! A ruce nad hlavu!“

Bob se měl vlastně tvářit překvapeně, že někdo střílel na Michaelse.

K tomu se ale nedonutil. Pokud vypadal překvapeně, bylo to tím, že Michaels nebyl mrtev.

„To je novinka, co?“ posmíval se Critz. „Většina lidí má ve zvyku na kulku do zad zemřít.“

„Proto se k vám taky nikdy neotočím zády, Critzi,“ odvětil Bob mrazivě. „Ale co to má vlastně všechno znamenat?“

Ernie Rice mu to stručně vyložil a ukončil to: „Samozřejmě všichni víme, žes to neudělal, Bobe. Řekni šerifovi, kde jsi byl.“

„Co to máte na hlavě?“ zajímal se šerif.

„Byl jsem postřelen,“ odpověděl Bob krátce.

„Takže vy jste byl postřelen!“ zahlaholil šerif sebejistě. „Nějak se nám ta záležitost začíná komplikovat! To na vás střílel Michaels?“

Ernie Rice suše prohlásil: „A já jsem si myslel, že chcete dokázat,

že Michaels odjel neozbrojený.“

„No tak po něm střílel někdo jiný,“ prohlásil Hamer arogantně.

„Možná bych mohl všechno vysvětlit, kdybyste mi řekli, co se vlastně stalo,“ navrhl Bob.

„Někdo ukradl Michaelsův revolver,“ řekl Ernie Rice. „Já jsem Michaelse našel venku na pastvině – s kulkou v zádech.“

„Musel to udělat jeden z vás,“ tvrdil šerif.

„Jak chcete něco hodit na Ernieho?“ zeptal se Bob užasle.

„Na něho nikdo nic nehází, protože podezřelým jste vy,“ řekl šerif. „Ale jestli jste to neudělal vy, tak zbývá jedině on, protože Gray ho poslal za Michaelsem… a byl to taky Rice, kdo ho našel.“

Bob na Ernieho ustaraně pohlédl. Kovboj byl jeho nejlepší přítel.

„Nic si z jeho řečí nedělej, Bobe,“ řekl Ernie. „Raději mu pověz, jak to doopravdy bylo. S rizikem, které mi hrozí, si už poradím.“

Bob mlčel. Mohl by uvést své alibi několika slovy. Ale pak by šerif zatkl Ernieho a mladý kovboj by byl jistě odsouzen na základě nepřímých důkazů.

„Já čekám na vaše vysvětlení!“ řekl Bill Critz neomaleně.

„Já nemám co vysvětlovat,“ řekl Bob zcela klidně. „Já jsem na Michaelse nestřílel.“

„Tak to dokažte! „holedbal se Hamer.

„To asi nemůžu,“ řekl předák.

„Panebože, Bobe!“ zvolal Gray. „Copak mu nemůžete říct, kde jste byl? A jak jste přišel k tomu zranění?“

„Ne, nemůžu,“ odvětil Bob. „Ale já jsem se Michaelsovy zbraně ani nedotkl. Včera jsem vyrazil, abych našel Bucka Bridgese. Domníval jsem se, že vím, kde ho hledat. Chtěl jsem, aby přiznal, že v tom písemném vzkazu lhal.“

„A co? Našel jste ho?“ zeptal se Dave nedočkavě.

Po předákově tváři se mihl mdlý úsměv. „Obávám se, že vás musím nechat jen hádat.“

„Poslechni, Bobe,“ protestoval Ernie, „ty nic nechceš říct jen proto, že máš strach, aby to na mě nehodili!“

„Celý tenhle spolek má víc hříchů než peklo,“ ozval se Bill Critz.

V příští sekundě po něm skočil Dave Gray. Ale předák ranče Bar

O se měl na pozoru. Bleskově tasil a namířil na rančera.

Také šerif vytáhl zbraň.

„Ustupte, Grayi!“ poručil ostře. „A ať se i Rice drží zpátky. Jeden neuvážený pohyb a budeme střílet! Zastupujeme zákon. Bob Haun je zatčen. Tak jedeme, Haune. Zpátky na koně, vyrážíme!“

Bob věděl, že by stačilo jen slovo, a pak by šerif a Critz měli plné ruce práce. Ale Bob nechtěl násilí. Pomalu vylezl na koně a vyjel jako první ze dvora.

Sarah Grayová odvedla Ernieho stranou a řekla: „Ernie, musíme něco podniknout, aby nedošlo k dalšímu násilí. Jakmile se setmí, pojedete do Michaelsova tábora a řeknete jeho lidem, ať pustí dobytek na naše pastviny. Já se postarám o to, aby to Dave překousl.“

„To bude asi nejlepší, Sarah,“ řekl kovboj. „Ale chraň bůh, jestli bude zima tuhá jako obvykle. Pak nám na jaře zůstanou jen vybělené kosti.“

Nedlouho poté si Emie připnul opasek se zbraní a vyšel ven.

Jeho přátelé, bratři Coleové, sice protestovali a byli toho názoru, že nemá chodit sám, ale Ernie trval na svém.

„Vrátím se kolem půlnoci,“ slíbil mladík.

Ale Ernie se po půlnoci nevrátil. Jeho přátelé ho začali hledat až ráno. Divili se, ale odpověď na své otázky dostali teprve, když se rozešli ke každodenní práci.

U brány stál Ernieho kůň. Na hřbetě měl přivázané tělo svého pána.

+ + + + +

Matt Olpin vyšel z domu, aby pozdravil šerifa s jeho zajatcem.

„Máte hlavního podezřelého, šerife? Vy jste zdatný ochránce zákona, přesně jak je na Západě třeba. Věděl jsem, že ho dostanete. Moji lidé mě už dávno varovali, že na Hauna je třeba dát si pozor.“

„Od této chvile na něj budeme dávat zatracený pozor,“ prohlásil šerif důležitě. „Myslím, že dnes budeme muset přenocovat tady. Máte nějaké místo, kam bychom ho mohli bezpečně zavřít?“

„Ale jistě. Nahoře je prázdná místnost. Jestli chcete, přidělím vám někoho na hlídání, i když samozřejmě vím, že vy žádnou pomoc nepotřebujete, šerife.“

Ješitný malý muž byl polichocen.

„Nebojte se, já si s ním poradím. Ukažte mi ten pokoj.“

Olpin s ním šel nahoru a otevřel dveře. V rohu místnosti stála těžká mosazná postel.

Šerif všechno horlivě zkontroloval, pak nařídil Haunovi, ať si lehne.

„Odsud nám neuteče,“ prohlásil. „Než půjdu spát, připoutám ho náramky k posteli. Teď se podívám, jak vypadá jeho zranění.“

„Pojďte dolů, šerife,“ navrhl Olpin. „Pošlu Charleyho Fonga, ať se o to postará.“

Muži vyšli z pokoje a Bob Haun osaměl. Zvedl se z lůžka a přistoupil k oknu. Viděl stáje a ohrady ranče. Také zjistil, že okno se nachází nad střechou dlouhé verandy. Přesvědčil se, že jde otevřít. Pak také uviděl, že nechali jeho osedlaného koně stát nějakých šest yardů od verandy. Stačilo vlastně jen vylézt z okna, seskočit na dvůr, nasednout na koně a dát se na útěk. Mělo to jen jeden háček… vypadalo to podezřele snadné.

Dveře byly samozřejmě zamčené. Bob prozkoumal pokoj, ale našel jen jeden zajímavý předmět. Byl to těžký mosazný svícen, který někdo zapomněl v zásuvce komody. Bob ho po krátkém přemýšlení vzal a schoval pod matraci. Ačkoliv ho příšerně bolela hlava, zůstal stát u okna a pozorně sledoval protilehlé budovy. Asi po deseti minutách objevil ve štítě seníku velice podezřelou díru po suku. Bob se trpce zašklebil, když poznal, o co se jedná. Za touto skulinou číhal muž s puškou. Nabídli Bobovi jasnou příležitost k útěku, ale jakmile by vylezl na střechu verandy, schytal by kulku. Bob si zase lehl na postel.

Za chvíli přišel Číňan Charley Fong. Nesl mísu s teplou vodou a nějaké obvazy. Ještě neskončil s ošetřováním, když se vrátil šerif. Dva muži přinesli lehátko, na kterém měl přespat Hamer. Šerif přistoupil k posteli a připnul ocelovými pouty Bobovo zápěstí ke konstrukci postele. Pak odešel i s Číňanem.

Šerif se vrátil až po pár hodinách v doprovodu Olpina a Číňana.

„Váš zajatec je stále na svém místě, šerife," poznamenal Olpin.

„Jo. Zítra už bude spát v cele!" zasmál se Hamer.

Jakmile muži odešli, zamkl šerif dveře a klíč schoval do kapsy. Potom si sundal kabát a boty.

„Než si lehnete, šerife," řekl Bob, „nemohl byste ten náramek trochu posunout? Rozdírá mi kůži."

„Kdo na vás vlastně střílel, Haune?" zeptal se šerif. „V tom je ještě něco dalšího. Raději mi všechno vysypte a já se vám pokusím pomoct."

„Všechno jsem vám řekl," odvětil Bob. „Dejte mi něčeho napít, ano? A pak mi spravte ta pouta."

Šerif se přiblížil velice ostražitě. Na stolku stál džbán s vodou a sklenice. Hamer podal sklenici zajatci, který se nazvedl na lokti a natáhl se po vodě volnou rukou. Když se napil, znaveně si zase lehl. Šerif se naklonil k posteli a kontroloval pouta.

Bob pokradmu vsunul ruku pod matraci a uchopil svícen.

„Vypadá to v pořádku," zavrčel šerif netrpělivě. Díval se na pouta, takže neviděl, jak Bob vytahuje svícen. Byl to hezký kousek a současně také ošklivá zbraň. Svícen udeřil šerifa do čela. Hamer se zhroutil a natáhl se na podlaze.

Bob se převalil na bok a volnou rukou se zmocnil klíčů. Během pár sekund se osvobodil z pout a vstal z postele.

Šerif měl krvácející ránu na čele.

Bob položil drobného muže na postel, namočil do studené vody ručník a položil ho šerifovi na čelo. Potom se ozbrojil Hamerovym revolverem a toužebně pohlédl na okno. Sledovali ho ještě? Asi už ne, protože prve nevyužil možnosti útěku. Ale vyhlídka, že by schytal olověnou fazoli, kdyby otevřel okno, ho příliš netěšila. Rozhodl se raději ještě počkat. Poslechl náhlý nápad a zastrčil pouta do kapsy. Potom přešel ke dveřím a odemkl je. Vyhlédl do tmavé chodby. Svítilo se jen dole pod schody. Nemohl tedy odejít ani domem. Vrátil se k oknu. Zanedlouho spatřil z ubytovny vycházet muže. Nemohl je přesně spočítat, ale vytušil, že se něco chystá. O čtvrt hodiny později skupina vyrazila směr Blue Canyon.

Bob se vyplížil na chodbu, v ruce natažený revolver. Dole se sice stále svítilo, ale on sešel po špičkách ze schodiště a rychle našel cestu ven. Nepozorovaně se dostal do stáje a našel lucernu. Dával si pozor, aby světlo nebylo vidět z domu. Našel svoje sedlo. Chub stál až vzadu. Za chvíli už Bob cválal stejným směrem jako jezdci ranče Bar O. Sice byli daleko před ním, ale Bob tušil, kam jedou.

Bob je uviděl teprve, když vjeli do tábora Michaelsových lidí. Vyčkával ve stínu pahorku. Byla jasná noc. Viděl zřetelně dva vozy a stan. Bob sice slyšel hlasy, ale nerozeznával slova.

Pak bylo ticho noci přeťato jediným výstřelem.

Tábor ožil. Několik jezdců vyrazilo jedním směrem, další druhým. Další muži sehnali Michaelsovi koně. Tábor byl rychle sklízen.

Bob pochopil, co to má znamenat.

Michaelsův dobytek měl být odehnán k Mormon Creek.

Bob objel tábor velkým obloukem a chtěl pozorovat, co se bude dít dál. Výstřel, který slyšel, se mu sice nelíbil, ale bylo jasné, že Michaelsovi lidé spolupracují s jezdci ranče Bar O. Vypadalo to, že někdo vystřelil omylem.

Kdyby však Bob počkal ještě chvíli na původním místě, uviděl by koně, který odnášel domů mrtvolu svého pána.

+ + + + +

Na Mormonově ranči zavládlo zděšení. Až na zraněného Michaelse se všichni seběhli kolem koně se smutným nákladem. Dave Gray poručil, ať mrtvého odnesou do domu.

O chvíli později konstatoval Claude Cole: „Průstřel srdce.“

„Proč odsud odjížděl?“ zeptala se Lola. „Kam chtěl jet?“

„Já jsem ho poslala pryč,“ řekla Sarah a pohlédla ponuře na svého muže. „Měl jet do tábora vašeho otce a říct mu, že se s ním rozdělíme o pastviny a seno.“

„A kvůli tvému vměšování přišel o život!“ prohlásil Gray mrazivě.

Sarah neměla co říct. Představa, že poslala Ernieho na smrt, jí vzala řeč.

„Tak… ale v tom případě to nemohl udělat nikdo z našich lidí!“ vyhrkla Lola a otočila se na Colea. „Osedlal byste mi koně?“ poprosila. „Hned tam pojedu a zjistím, co se stalo.“

„Já vás doprovodím,“ řekl Clare Cole.

„Počkejte,“ řekla Sarah. „Nesmíme hned všichni ztrácet hlavu. Nikdo neměl Ernieho radši než já a já si to teď musím vyčítat…“ ztěžka polkla, ale hned pokračovala. „Musíme se zachovat správně. Tohle je věc pro šerifa. On by ještě mohl být na Olpinově ranči. Jeďte tam, Claude a přiveďte ho. My ostatní se mezitím nasnídáme. Jestli Lola chce, může pak jet se šerifem.“

Všem se to zdálo rozumné.

Právě dojedli, když se Claude vrátil z ranče Bar O. Jeho kůň byl zpěněný a kovboj byl bledý jako smrt.

„Claude!“ vykřikla Sarah. „Co se stalo?“

„Bob Haun…“ zasupěl jezdec. „Zabil šerifa a uprchl.“

Sarah se vzpamatovala jako první a zeptala se: „A kdo vám to řekl?“

„Matt Olpin. Kromě něj a Číňana nebyl na ranči nikdo další. Ostatní pronásledují Boba!“

„Řekl Olpin, jak se to stalo?“ zeptal se Dave Gray.

„Ano. Šerif připoutal Boba k posteli a sám chtěl spát na lehátku. Olpin tvrdil, že ani on, ani Číňan v noci vůbec nic neslyšeli, ale když Fong ráno přišel do pokoje, ležel šerif mrtvý na zemi a Bob byl pryč.“

„Jak byl šerif zabit?“ zeptal se Gray.

„Dostal po hlavě mosazným svícnem a pak byl probodnut nůžkami. Přímo do srdce.“

„To by Bob Haun nikdy neudělal!“ zvolala Sarah.

Rančer se zeptal: „Copak šerif neměl zbraň?“

„Ale ano. Bob si ji vzal.“

„Tak proč ji nepoužil, když chtěl šerifa zabít? Proč by ho zabíjel zrovna nůžkami?“

„Olpin říkal, že by byl výstřel slyšet.“

„A kde by Bob vzal nůžky?“ zeptala se Sarah.

„To mě taky zajímalo,“ řekl Cole. „Číňan prý ošetřoval Bobovi

zranění a zapomněl nůžky na stole.“

„Bob by toho prcka zabil holýma rukama, kdyby chtěl,“ řekl Sarah. „Vážení, tady se hraje nějaká křivá hra. Bob nestřílel ani na Michaelse, ani nezabil šerifa.“

„Jelikož je šerif mrtvý, pojedu k našemu táboru sama a zjistím, co se děje,“ rozhodla se Lola.

„Clare a Claude vás doprovodí,“ prohlásila Sarah rezolutně. „Nechci, abyste tu jezdila samotná.“

Když se pak všichni tři blížili k hranicím pastvin, oba kovboji zneklidněli.

„Není něco v pořádku?“ zeptala se Lola.

„To nevíme,“ odpověděl Claude. „Ale je tu víc Grayova dobytka, než je normální. Jako kdyby někdo splašil naše stádo.“

„Jak daleko je ještě do tábora?“ zeptala se Lola.

„Nejvýš dvě míle.“

O deset minut později Claude prudce zastavil.

„Tohle je divné,“ řekl. „Tady nahoře by měla být vaše zvířata, ale nevidím nikde ani kus.“

„Co by se s nimi stalo?“ zeptala se dívka.

„Já nevím. Ale vy teď počkáte s Clarem tady. Já pojedu napřed a podívám se na to.“

„Ne! Zůstaneme pohromadě,“ řekla Lola a nasadila koni ostruhy.

Když dorazili na tábořiště, našli jen pár prázdných plechovek a vystydlé ohniště.

„Nikde ani kopyto,“ prohlásil Clare.

Lole se rozbušilo srdce.

„To taky nechápu,“ řekl Claude. „Dobytek se přece nemohl vrátit do kaňonu, to by bylo šílenství. Na východě není nic než pustina. Na jih také nemohli, to bychom viděli mezi našim i Michaelsův dobytek. Takže zbývá jediný směr…“

„A to je…“

„Západ,“ řekl Claude. „Pastviny Bar O.“

Lola se pokoušela ovládat strach.

„V tom případě asi pan Olpin řekl našim lidem, že mohou prozatím používat jeho pastviny,“ snažila se o klidný hlas.

„Přesto se tu ještě trochu rozhlédneme,“ navrhl Claude. Udělali to, ale stádo jako by se propadlo do země.

Najednou však Claude křikl: „Hej, podívejte se!“ seskočil ze sedla a zvedl ze země zápisník a tužku. „Tyhle věci měl u sebe Ernie!“

„Asi mu vypadly, když ho nakládali na koně,“ řekl Clare. „Zabili ho tady.“

Najednou na sobě Lola ucítila pohledy mladých kovbojů, ale ty byly úplně jiné než dosud. Téměř nepřátelské. To chápala. Jejich přítel byl zavražděn a všechno ukazovalo na to, že v tom měli prsty Michaelsovi jezdci. Jel k nim se smírnou nabídkou a skončil tak hrozně. Nyní už pro kovboje Lola nebyla krásná dívka, ale příslušnice nepřátelského tábora.“Odvez slečnu Michaelsovou zpátky na ranč, Clare,“ řekl Claude. „Já se tady ještě porozhlédnu.“

„Děkuji, ale já trefím i sama,“ řekla Lola. „Krom toho se ještě nechci vrátit. Já si myslím, že nám Matt Olpin možná poskytl pastvinu. Proto s ním chci mluvit.“

Bratři Coleové to dál neřešili. Pokud jejich doprovod nebyl vítán, nechtěli se vnucovat. Ukázali Lole směr na ranč Bar O a nechali ji jet.

+ + + + +

Bob Haun rychle poznal, co se děje s Michaelsovým stádem, ale nechápal důvod. Jedna skupina sháněla Michaelsův dobytek dohromady, zatímco druhá odehnala z cesty Grayovo stádo, a potom ho vedla zase k hornímu toku Mormon Creek, aby zadupalo stopu Michaelsova stáda. Ti chlapi se skutečně vyznali. Ze stop už pak nikdo nevyčte, kterým směrem bylo Michaelsovo stádo odehnáno.

Ale Bob Haun se měl divit ještě víc. Dobytek pokračoval na východ, podél táhlé terénní vlny, která vedla přímo do solné pouště. O pár mil dál tam byla proláklina naplněná lepivou bílou kaší. Tudy by neproběhl ani hbitý kojot. A nyní tam hnali dva tisíce kusů dobytka! Jezdci ranče Bar O s sebou dokonce vzali i menší skupiny Grayova skotu, které nyní zaháněli zpět. Mělo to vypadat, že se dobytek vydal tímto směrem omylem a vrací se sám od sebe.

Bob musel udržovat uctivý odstup, takže nevěděl, že vozy nejedou se stádem. Také nevěděl o scéně, která se odehrála o kus dál za terénní vlnou.

Tři Michaelsovi jezdci se spolu chvíli bavili, pak se rozjeli k Billu Critzovi. Okamžitě přijeli i Sundown, Moon Atz, Dan Blazer a ještě další kovboji.

„Poslyšte, Critzi," promluvil mladý Larry Linton, „mně se to nechce líbit. Říkal jste, že se Ad a Lola dohodli s vaším šéfem. Prý nám pomůžete dostat se na pastvinu, kde na nás Gray nemůže. Začalo to dobře, ale teď chceme vědět, co se to tady odehrává. Připadá nám to jako past."

„Past?" zopakoval Critz mírně. „Proč bychom vás vodili do pasti?"

„To já nevím. Ale odstřelili jste toho Grayova chlápka zatraceně chladnokrevně. Přitom nám jen přijel říct, že můžeme použít pastviny jeho šéfa."

„Ale řekl o mně, že jsem lhář, ne?" zeptal se Critz. „A to si nenechám od nikoho líbit. A vás taky obelhal!"

„Kde jsou naše vozy?" nedal se odbýt Linton.

„Vozy v tomto terénu nejedou tak rychle jako my," odpověděl Critz. „Musí jet oklikou."

Larry Linton se otočil na své kolegy. „Stejně… mně se to nelíbí."

„Aha? A co s tím uděláte?" zeptal se Critz chladnokrevně. Jeho hlas byl jako led.

Larry se polekaně otočil a uviděl leštěnou hlaveň revolveru, který mu mířil na břicho. Zbraň se matně leskla ve svitu měsíce. Critzovi kumpáni současně namířili na zbylé dva muže.

„Chcete skončit jako Ernie Rice?" zeptal se Critz uštěpačně.

Michaelsovi jezdci chápali, že by byla sebevražda, dotknout se revolverů.

„Takže tohle celé je zlodějina ve velkém stylu, co?" zeptal se Larry.

„To jsi uhodl. A teď sem dejte bouchačky! Jediný špatný pohyb bude váš poslední!"

Tři kovboji nebyli zbabělci, ale nezbývalo jim nic jiného než se

podvolit.

„A teď žeňte dál!“ poručil Critz.

Nad divočinu se sunul šedivý úsvit. Z jihu foukal silný vítr a přinášel slaný vzduch. Stádo dorazilo na kraj bahnité prolákliny. Bill Critz a jeho lidé byli vepředu, nyní se vraceli.

„A teď hezky opatrně!“ poručil předák ranče Bar O. „Je to dost zamrzlé, aby přešel dobytek. Musíme si ale pospíšit. Za hodinu by ho to už unést nemuselo.“

Bob Haun ležel na vrcholku písečné duny. Napočítal třináct mužů. Další dva byli u vozů. Viděl několik známých tváří z Olpinova ranče a také pár cizích. Byla by pošetilost pustit se do křížku s takovou přesilou. Bob pochopil, že nemůže dělat nic jiného, než všechno pozorovat a ohlásit. Pak se ale ušklíbl. Ohlásit komu? Šerif se bude starat hlavně o to, aby ho dostal pod zámek a ne o stádo ukradené nějakému cizákovi.

Stádo přeběhlo zamrzlé bahno poměrně rychle. Pak se desperáti rozdělili. Sedm mužů hnalo stádo dál, zatímco se šest chlapů vracelo. To byli lidé z ranče Bar O. Haun je všechny od vidění znal. Pospíchal ke svému koni. Čekal ale ještě asi hodinu v malé proláklině, aby neriskoval, že ho Critzova skupina uvidí.

Kovboji se zjevně hodlali vrátit na ranč oklikou.

Bob neviděl význam v tom, aby je sledoval. Bylo rozumnější následovat muže, kteří hnali stádo. Když však dorazil do bažinaté prolákliny, bylo už pozdě. Slunce už nějakou chvíli svítilo a zmrzlá zem roztála. Bob žasl, jak nepatrné stopy stádo zanechalo. Rozryté bahno roztálo a splynulo se slanou břečkou.

Bob zjistil, že tuto bažinu přejede až v druhé polovině další noci, až plocha zase zamrzne.

Předákovi bylo také jasné, že zmizení stáda ještě prohloubí nepřátelství mezi Michaelsem a Grayem. Věděl, co je jeho povinností. Musel na Mormonův ranč a povědět všechno co ví, lhostejno, co ho to bude stát.

Přijel na ranč odpoledne. Podivil se, že nikdo nepracuje. Šel nejprve do kuchyně. Tam narazil na děvečku Idu Mayovou.

„Kde jsou všichni?“ zeptal se.

„Všichni někam odjeli, až na mě a Sarah. A jednoho zraněného muže.“

„Kde je Sarah?“

„Tady uvnitř. „Dívka ukázala na dveře. „Aby slyšela, kdyby něco potřeboval.“

„Ani slečna Michaelsová tu není?“

„Ne. Ráno odjela a ještě se nevrátila.“

„No, promluvím alespoň se Sarah.“

„Bobe!“ zavolala dívka. „Víš už, že Ernie… je mrtev?“

„Panebože!“ vyhrkl Bob. Než předák stačil říct něco dalšího, objevila se v kuchyni Sarah.

„Bobe!“ zvolala překvapeně. „Kde jste se tady teď vzal?“

„Kdybych věděl, co se stalo s Erniem, přijel bych okamžitě,“ odpověděl Bob.

„Poslyšte, chlapče,“ řekla Sarah hrozně ustaraně. „Teď už Erniemu nepomůžete. Ale snad bude pomoci alespoň vám. Nasedněte na koně a ujíždějte! Kdykoliv sem může přijet pátrací oddíl.“

„Možná mám novinky, které mi ušetří další útěk,“ odvětil předák.

„Co tím myslíte?“

„Jezdci ranče Bar O ukradli Michaelsův dobytek. Máme tedy právo předpokládat, že stojí i za útokem na Michaelse.“

„Bobe… dívejte se mi do očí!“ řekla Sarah. „A vyprávějte mi, jak jste unikl šerifovi.“

Bob to v krátkosti shrnul.

„A je to skutečně všechno, co jste mu udělal?“

„No jistě. Nechcete říct, že je snad… mrtvý? Bál jsem se, že jsem ho udeřil příliš silně, ale když jsem odcházel, normálně dýchal. Říkal jsem si, že se brzo probere.“

„To jsem chtěla vědět. Mám pro vás ale velmi zlou zprávu. Šerif je mrtvý.“

„Tak to jsem v bryndě,“ řekl Bob. „To je mi strašně líto, to jsem nechtěl.“

„Takže jste to skutečně neudělal, Bobe? Někdo ho zapíchl nůžkami. Tvrdí, že jste to byl vy.“

„Vy tomu věříte, Sarah?“

„Vy víte, že bych tomu nikdy neuvěřila! Proto jsem vás prosila, ať okamžitě odjedete. Ido! Nachystejte Bobovi pytel se zásobami!“

„Nechce se mi odjíždět,“ povzdechl si Bob. „Pokud pojedu, tak jen z toho důvodu… abych dostal tu bandu zlodějů a vrahů z Bar O na šibenici!“

„Nanejvýš dosáhnete toho, že zastřelí nebo pověsí vás, Bobe!“

„Kde je Dave?“ zeptal se předák.

„Jel s Clarem, aby zjistil, co se stalo s Adovým dobytkem. Claude byl na pastvinách už předtím. Ale teď už zmizte, Bobe!“

„Dobře mě poslouchejte, Sarah. Viděl jsem, že Critz a jeho lidé odehnali Michaelsův dobytek do solné pouště.“

„Do solné pouště? To je šílené. Tam stádo nepřežije.“

„Prostě ho tam odehnali. Musíme teď prokázat, že stádo bylo ukradeno Olpinovým mužstvem. Nesmíme té bandě poskytnout čas vypařit se i se stádem. Musím mluvit s Davem. Musí svolat lidi a podniknout výpravu, aniž by o tom věděli na Bar O.“

„Vy teď ze všeho nejdřív odjedete,“ řekla Sarah. „Všechno Daveovi řeknu.“ Najednou sebou škubla. „Ach, teď už ale bude na všechno pozdě, Bobe! Podívejte se z okna. Na dvoře jsou nějací chlapi. To je Olpin… Bil Critz… Číňan a celý houf ostatních. A je tu i Lola Michaelsová!“

„Dobrá,“ pravil Bob zlověstně. „Tak si s nimi hned promluvím.“ Urovnal si opasek se zbraní a chtěl vykročit ke dveřím.

Sarah ho popadla za paži a zarazila ho.

„Neblázněte, Bobe Haune! Ti chlapi jsou zabijáci! Stačí jim jen záminka, aby vás zastřelili, a když vyjdete se zbraní v ruce, bude to přesně to, na co čekají. Rychle, jděte nahoru. Nechte to raději na mně!“

Bob zuřil, že se musí schovávat za ženskou sukní, ale nebyl šílenec, aby zahodil život, pokud ještě bylo východisko. Vyběhl po schodech a postavil se k oknu, aby viděl na dvůr a ohrady.

Několik mužů vykročilo k domu, další šli ke stájím. Pokud se půjdou podívat dovnitř, najdou Chuba a zjistí, že se Bob ukrývá někde na ranči.

+ + + + +

Sarah otevřela dveře a postavila se před skupinu se svou obvyklou přísností.

„Předpokládám, že jste přijeli kvůli Erniemu," pravila. „Tělo je támhle u okna."

„Proto jsme nepřijeli," řekl Carl Worley, nový šerif. „Kde je váš manžel?"

„Venku na pastvinách."

Muži se natlačili do haly. Za nimi dovnitř vklouzla Lola. Už mluvila s Olpinem, ale to v ni zanechalo ještě větší pochybnosti.

Netrvalo dlouho a Bob viděl, že do dvora přijel jeho šéf. Muži, kteří zůstali venku, se kolem něj shlukli. Dave je netrpělivě odstrčil a vedl koně do stáje. Tři nebo čtyři muži ho následovali. Bob byl napjatý. Věděl, že Chub neujde rančerovu ostřížímu zraku. Možná koně poznají i Olpinovi jezdci.

Věděl, že nesmí dojít k přestřelce. Zbloudilé kulky by mohly zasáhnout i nevinné lidi. Okolí ranče však bylo rovinaté, takže Bob neměl šanci nepozorovaně uniknout. Jeho napětí bylo rázně ukončeno. Jeden kovboj vyvedl ze stáje Chuba. Jiný se vzápětí rozběhl do domu.

Bob se trpce ušklíbl. Tohle vypadalo na jeho konec. Zatímco přemýšlel, jestli nemá jít a vzdát se, uslyšel zespoda Olpinův hlas.

„Právě jsme zjistili, že se Haun ukrývá tady na ranči, Lolo. Je zahnaný do kouta a mohl by rozpoutat přestřelku."

„Jste si jistý, že je tady?" zeptala se dívka.

„Ano, našli jsme jeho koně. Na tom koni odjel, když zavraždil šerifa. Ale teď už neuteče."

„Zavraždil šerifa?" ozval se slabě Ad Michaels.

„Přesně tak, pane Michaelsi… chladnokrevně zavraždil."

„Zatraceně, kdybych tak byl při síle!" zavrčel Michaels. „To Dave Gray ho ke všemu navedl!"

„O tom není pochyb. Ale potrestáme i Graye. Šerif je zatkne oba."

Bob viděl, jak prohledávají ostatní budovy. Nakonec asi

prohledají dům. Aby zabránil případnému krveprolití, rozhodl se sejít dolů. Už otevřel dveře, když tu ho zadržel hlas Sarah.

„Co se týče toho koně, můžete být v klidu," řekla Sarah. „Chub přiběhl do dvora před třemi čtyřmi hodinami. Bez jezdce, podotýkám! Protože tu nebyli muži, poručila jsem děvečce, ať ho uváže ve stáji. Proto má stále sedlo."

„Přesto to tu musíme prohledat," řekl nový šerif.

„Ovšem, poslužte si… pokud ale máte povolení k domovní prohlídce!"

„Když hledám vraha, nepotřebuji žádné povolení," odsekl Worley. „Prohledám dům a hotovo."

Bob si povzdechl. Sarah dělala, co mohla.

Ale Sarah ještě neskončila. Prohlásila: „Lolo, drahoušku… musím toho dotěrného šerifa doprovodit po domě. Jděte nahoru do prvního pokoje vlevo a ukliďte moje prádlo, ano? Nechci, aby si z něho ta sebranka ještě dělala legraci."

„Jistě, udělám to," slyšel Bob udivenou dívku. Potom se na schodišti ozvaly její kroky.

Bob odskočil od dveří. Zmateně přemýšlel, proč sem Sarah dívku posílá. Zřejmě v zoufalství doufala, že Lola nic neprozradí.

Dveře se otevřely a Lola vešla do pokoje. Když uviděla Boba, přidušeně vyjekla. Z obličeje jí zmizela barva.

Bob se jí díval do očí a čekal, jestli Lola nezačne křičet. Ruce držel dál od zbraně.

Ona však najednou položila ukazovák na rty a hleděla mu do očí, jako by se snažila číst jeho myšlenky. Pak za sebou zavřela dveře a opřela se o ně zády.

„Já nevím proč to dělám… ale neprozradím vás," zašeptala.

„Já vím," řekl Bob stejně tiše.

„Kdybych si musela myslet, že jste zabil šerifa, křičela bych o pomoc," řekla dívka. „Vždyť to nemohl udělat nikdo jiný."

„Já jsem to nebyl," odpověděl Bob zcela klidně. „Ani jsem nestřílel na vašeho otce."

Dívka se zamračila.

Bob přistoupil k Lole a zašeptal jí do ucha: „Dopřejte mi týden

času, a pokud do té doby neprokážu, že jsem nevinný, vzdám se šerifovi.“

Než stačila něco odpovědět, ozvaly se na schodech těžké kroky. Lola počkala, až muži dojdou nahoru, pak vyšla z pokoje a zavřela za sebou.

„Toho vraha jste uvnitř asi neviděla?“ zeptal se šerif.“

„To tedy ne,“ odpověděla Lola.

„Tak tam nemusíme chodit,“ řekl Worley. Šel s Critzem dál, aby prohlédli zbývající místnosti. Sarah zůstala stát vedle dívky a tiše o něčem hovořily, dokud muži neskončili s prohlídkou.

„No nic,“ řekl šerif Sarah. „Zřejmě je pravda, co jste povídala o tom koni, vážená dámo. Ale přesto nechám ranč sledovat. Vašeho muže a bratry Coleovy vezmu do vazby jako svědky. Vy můžete zůstat tady nebo jet s námi, jak chcete.“

„Velice velkorysé, že mi dovolíte zůstat v mém vlastním domě, mladý muži. Využiji té laskavosti a zůstanu tady.“

„Critzi,“ řekl Worley ,,jste od teď mým zástupcem. Máte to tady na starosti. Pošlete všechny chlapy, které můžete postrádat, ať pátrají po Haunovi. Já se zastavím zítra.“

Bob nemohl dělat nic jiného, než čekat v pokoji, dokud se nesetmí. Po dlouhém čekání se otevřely dveře a vešla Sarah.

„Přinesla jsem vám jídlo, Bobe,“ řekla. „Ostatní sedí u večeře. Kromě Loly, ale ta ví, že jste tady. Teď musíte konečně pryč. Nějakou dobu se tady nesmíte ukázat. Znáte nějaké místo, kde se můžete ukrýt?“

„O tom jsem ještě nepřemýšlel,“ odpověděl. „Sarah, byla jste prostě báječná. A vyřiďte i Lole, že jí děkuji za to, co pro mě udělala. A taky jí řekněte, že vím, co se stalo s jejich dobytkem, a že se jim ho pokusím vrátit.“

„To sám nezvládnete, Bobe.“

„Musím. Jediní muži, kterým mohu důvěřovat, jsou ve vězení. Musím se za každou cenu dozvědět ještě víc.“

„Vy jste šílenec.“

„Možná ano, Sarah. Musím se o to však pokusit.“

„Tak dobře, Bobe. Udělejte, co považujete za nejlepší. Počkejte,

až ti chlapi dole usnou. Potom otevřete poklop nad kuchyní. Postavím pod něj stůl, abyste nemusel skákat. To by nadělalo hluk. V kuchyni najdete i pytel s proviantem. Hodně štěstí!“

+ + + + +

Když Bob Haun přijel na Bar O, viděl, že v ubytovně kovbojů vládne tma. S tím počítal. Rolety rančerského domu byly sice stažené, ale škvírou prosvítalo světlo. Touto skulinou viděl dovnitř.

Matt Olpin seděl u stolu, na kterém hořela jasná karbidová lampa. Proti němu seděl člověk, kterého Bob znal – Jake Dowling. Muži se o něčem dohadovali. Dowling se dožadoval pomsty a Olpina zajímal jen zisk… a Lola Michaelsová.

Pak Bob uviděl, že se za Dowlingovými zády vynořil Číňan. Fong zvedl ruku s dlouhým nožem.

Bob měl všechny důvody Dowlinga nenávidět, ale přesto nemohl nečinně přihlížet jeho vraždě. Vytrhl revolver z pouzdra a vystřelil. Zahřměl výstřel. Okno se vysypalo. Zraněný Číňan zaječel bolestí, upustil nůž a sevřel si levou rukou zraněnou paži.

Olpin a Dowling vyskočili od stolu, sekundu třeštili oči na Číňana, pak se ohlédli na okno.

„To je tvůj vděk?“ zařval Dowling. „Chceš se mě zbavit! Teď, když vyšly všechny plány, které jsem vypracoval!“ Starý bandita zaklel a snažil se tasit kolt, ale než se mu to podařilo, byl u něj Olpin. Muži zuřivě zápasili, ale nyní už Bob zasahovat nehodlal. Slyšel, že kovboji jsou vzhůru. Navzdory tomuto ohrožení rozbil ještě jednu tabulku, a když zápasící muži pohlédli na okno, poznali za ním jeho tvář.

„Pusť mě, ty pitomče!“ zařval Olpin. „To je Haun!“

Bob se zasmál a oběhl dům, aby na něj nebylo vidět od ubytovny. Když cválal z ranče, slyšel za sebou sice velký povyk, ale nezdálo se, že by ho někdo pronásledoval.

V Olpinově luxusní rezidenci skutečně zavládl pořádný zmatek, když dovnitř přiběhli kovboji. Jake Dowling ležel na zádech na stole a Olpin ho držel. Starý mizera nadával a kroutil se. V koutě stál

Charley Fong a tvářil se zase záhadně jako vždy.

„Co se tady děje, k čertu?“ houkl Sundown.

„Ten Číňan mě chtěl zabít!“ hulákal Jake.

„To je velké nedorozumění,“ prohlásil Číňan. „Viděl jsem za oknem Boba Hauna. Chtěl zabít pana Olpina. Zvedl jsem nůž k vrhu, ale on mě předešel.“

„Samozřejmě, ty starý pitomče!“ potvrdil Olpin. „Charley vůbec nešel po tobě!“

„Možná,“ zaskuhral starý muž. „Ale právě jsem se s Olpinem hádal, když se to stalo.“

„O co šlo?“ zeptal se Sundown.

„O tu Michaelsovu holku. Je do ní blázen a klidně tak ohrozí moje plány.“

„Jo, co se týče ženských a chlastu, byl vždycky blázen,“ poznamenal Sundown. „Ale třeba bych ho tohoto pokušení mohl zbavit.“

„Zatímco tu žvaníme, Haun ujíždí!“ vyštěkl Olpin vztekle. „Za ním!“

„Konečně dobrý nápad,“ přisvědčil Sundown. Muži vyšli z domu.

V domě zůstal jen Olpin a jeho pobočník. Šli do kuchyně a Olpin ošetřil Číňanovo zranění.

„Poslyš, co ti poradím, Matte,“ řekl Charley Fong. „Hleď se co nejrychleji zbavit toho dobytka. A taky se zbav těch chlapů. Ty přece nejsi žádný dobytkář a jednoho dne se lidi proti tobě obrátí.“

„Zůstanu ještě nějaký čas tady. Víš přece, že po mně ještě stále jdou. Kvůli té bance… Samozřejmě se těch grázlů zbavím a někde se usadím a budu si užívat klidného života… třeba s Lolou Michaelsovou.“

Číňan pokrčil rameny.

„Jsi blázen, Matte,“ řekl upřímně. „Vždycky jsem věděl, že jsi blázen. Ale zachránil jsi život mému otci, takže u tebe zůstanu, jak mi poručil. Jenomže tys udělal z bezpečného útočiště nebezpečné.“

„Kdo by se staral o nebezpečí, když jde o takovou krasavici!“ zasmál se Olpin.

+ + + + +

Bob Haun uviděl dobytek pasoucí se na jižním svahu jednoho pahorku. Nepochyboval o tom, že se jedná o Michaelsovo stádo. Jemu šlo ale spíš o to, aby zjistil, kde jsou muži. Asi po půl míli uviděl osamělého jezdce, který si ho také všiml a okamžitě zastavil koně. Bob si byl celkem jistý, že toho člověka ještě nikdy neviděl. Zamával mu kloboukem a čekal. Bylo třeba toho muže přesvědčit, že je poslem z ranče Bar O.

Muž si ho podezřívavě prohlížel, pravou ruku na pažbě revolveru.

„Zatraceně, vy jste odtáhli do hrozných končin," řekl Bob, když přijel blíž.

„Jo? A kdo ti řekl, že jsme tady nahoře?" zavrčel chlápek.

„Co?" předstíral Bob nechápavost. „Nepatříš k lidem Matta Olpina?"

„Co jsi zač? A co víš o Olpinovi?"

„Jsem starý kamarád Jakea Dowlinga," odvětil Bob s úsměvem. „Byl jsem dole v Nevadě, ale musel jsem se odtud předčasně uklidit, chápeš. Věděl jsem, že Jake tu něco rozjel s Olpinem, tak jsem přijel."

„No a? Co dál?" odsekl muž.

„Řekli mi, že tu máte venku stádo. Ať se k vám připojím." Zmínil Critze a Sundowna jako staré známé. To chlápka přesvědčilo.

„A jak se jmenuješ?" zeptal se.

„Bob Davis," odvětil Bob pohotově.

„Příbuzný Diamondfíeld Jacka?" zeptal se muž se zájmem, přesně jak Bob doufal.

„Bratranec," odvětil chladnokrevně. Smělé tvrzení, že je příbuzným nejobávanějšího zločince v zemi, mu přineslo důvěru toho muže.

„Když je to tak, je asi všechno v pořádku," řekl. „Já jsem Club Frost."

„Těší mě, Clube," zazubil se Bob a napřáhl pravici. „Kde máte tábor?"

„Zavedu tě tam," řekl Frost. „Není to daleko."

Cestou se Bob opatrně zeptal: „Poslyš… kdo má u vás velení?“

„Red Miller.“

To byla pro Boba dobrá zpráva, protože nikoho tohoto jména neznal.

Za chvíli přijeli k táboru. Nacházel se v ústí soutěsky a byl ze stran chráněn vysokými skalními stěnami. Stál tam jeden stan. U něj seděl muž. Když zavolal, zevnitř vylezli další tři. Jeden z nich byl nápadně statný a měl rezavý plnovous.

„Kdo to je, Clube?“ zeptal se.

„Přítel Jakea Dowlinga. Jmenuje se Bob Davis a je to bratranec Diamondfielda Jacka.“

„Jo? V životě jsem neslyšel o Bobu Davisovi,“ řekl Miller. „Tak sesedni, cizinče. A ruce hezky nad hlavu.“

Bob se díval po někom ze tří Michaelsových jezdců, ale nikoho neviděl. Pomalu sesedl a zvedl ruce.

Miller mu nejprve sebral revolver, pak se zeptal: „Proč tě sem Olpin poslal?“

Bob zopakoval historku, kterou vyprávěl Frostovi, ale nyní měl ještě nedůvěřivějšího posluchače.

„Podle mě je to prašivý špicl,“ prohlásil Miller. „Strčte ho k ostatním. Jestli ho nebude znát Buck Bridges, bude tu muset zůstat, dokud se neukáže někdo, kdo se za něj zaručí.“

Jeden z banditů dloubl Boba revolverem do žeber a dirigoval ho do stanu. Bob uviděl, že ve skalní stěně za stanem je otvor. Nějaká jeskyně nebo štola. Jeho ústí zakrývala stanová plachta. Bob musel projít i tudy. Pohltila ho tma. O několik kroků dál hořel malý oheň. Kouř odcházel otvorem ve stropě. Bob matně viděl siluety tří mužů, kteří seděli kolem ohně. Pomalu k nim vykročil a poznal v nich Michaelsovy jezdce.

„Tak se zase setkáváme,“ prohlásil Bob s úšklebkem. „Vybrali jste si hezké místo.“

„Říkáš hezké,“ zavrčel Larry Linton hořce. „Je to tu horší než v pekle.“

„Proč jste tady?“ zeptal se Bob.

„To bys měl vědět nejlíp… jinak bys tu přece nebyl.“

„Jen řečnická otázka. Sledoval jsem, jak jste pomáhali přihnat šéfovo stádo. Samozřejmě jsem věděl, že jde o krádež, ale zdálo se mi, že si počínáte nějak horlivě.“

„Přemohli nás a donutili,“ řekl Larry. „Mysleli jsme, že Critz je náš přítel. Pomohl nám, když jsme zapadli ve sněhu.“ Rychle vyprávěl, co se stalo.

„Musíme hledat cestu, jak se odsud dostat,“ řekl Bob.

„To nic nevyřeší,“ řekl Larry. „Jediná cesta ven vede přes ten stan a tam stále někdo hlídá. Nenechali nám ani nůž.“

Bob se dozvěděl, že je tu celkem pět banditů. Dosud viděl ale jen Čtyři. Pátý byl s Bridgesem, před kterým Bob stanul asi o dvě hodiny později.

„Takže… ať mě vezme čert!“ vybuchl Bridges. „Bob Davis? K čertu, tenhle chlap je přece Bob Haun!“

„Cože?“ zafuněl Miller, zatímco Club Frost zbledl.

„Je to Bob Haun,“ zopakoval Bridges skálopevně. „Toho bych poznal kdykoliv. Ale tentokrát mi vlezl do cesty naposled. Už dávno bych ho poslal do věčných lovišť, kdyby Rufus Tanner nebyl takový zbabělec.“

Buck Bridges pomalu vytáhl revolver.

Bob Haun mimoděk zadržel dech.

Ale potom přistoupil Miller a odstrčil Bridgese.

„Počkej ještě,“ poručil ryšavý bandita. „Tady velím já. A já budu rozhodovat, kdy a koho zabijeme.“ Otočil se na Boba. „Jak jsi nás vůbec našel, he?“

„To je přece snadné,“ řekl Bob. „Viděl jsem, jak ženete stádo přes zamrzlou bažinu.

Pak jsem všechno řekl lidem z Mormonova ranče a oni poslali pro pomoc. Zítra ráno, až bude bažina zase zamrzlá, tady máte domobranu.“

Bandité nadávali. Kdyby bylo toto tvrzení pravdivé, seděli by tu v pasti. To dobře věděli.

„To už ale nebudeš naživu, abys je přivítal,“ zasyčel Bridges.

„Myslím, že lže,“ prohlásil Red Miller. „Ovšem pokud ne, bylo by šílené bojovat s přesilou. To vlastně ani nemusíme. Můžeme vyměnit

zajatce za volný odchod. Odveďte toho chlapa k ostatním!“

V jeskyni se mladý Linton vyptával: „Opravdu nás hledá šerif s oddílem?“

Bob přiznal, že si to jen vymyslel.

„Musíme se odsud dostat nejpozději zítra ráno. Jinak to pro nás bude zlé.“

„Ten prašivec Bridges by nás nejraději postřílel,“ řekl Larry. „Ví, že kdybychom zůstali naživu, řekli bychom Michaelsovi pravdu.“

Z tohoto místa ale skutečně nebylo úniku. Čtyři muži šeptem probrali všechny možnosti. Dokonce mysleli i na to, vzít stan útokem. To byla ale nejposlednější zoufalá možnost.

Bob zkoumal jeskyni a ohmatával stěny rukama.

Když už ztrácel naději, narazil úplně vzadu na špičatý kámen, který se pohyboval. Bob ho uvolnil ještě víc a nakonec ho vyprostil ze stěny. Na druhé stěně se sypala kamenná suť. Otvorem zavanul oblak prachu.

Kovboji byli okamžitě na nohou.

„Cos to našel?“ zeptali se jak jeden muž.

„Tiše,“ sykl Bob. „Snad nic neslyšeli.“

Bandité se neukazovali. Prach se pomalu usadil. Muži našli malý otvor, kde původně vězel kámen. Na druhé straně sice nebylo vidět denní světlo, ale nevládla tam ani úplná tma.

„Další jeskyně,“ zašeptal Bob.

„Co budeme dělat dál?“ zeptal se jeden kovboj.

„Do večera nic,“ řekl Bob. „Musíme počkat, až ti chlapi půjdou spát.“

Zbytek dne se mučivě vlekl. Muži vrátili kámen na původní místo.

Večer trvalo celkem dlouho, než chrápání ze stanu prozradilo, že bandité spí. Teprve teď se zajatci odvážili zvětšit otvor. Netrvalo dlouho a Bob se protáhl na druhou stranu. Ve vedlejší jeskyni mohl vzpřímeně stát, ale vládla tam hluboká tma.

„Počkejte zatím tady. Nejprve to tu prozkoumám. Obávám se, že odsud nepovede další východ.“

Bob hmatal po stěně. Než udělal krok, prozkoumal špičkou zem před sebou. Najednou šlápl do prázdna. Rychle se stáhl a spustil se

na kolena. Srdce mu zabušilo, když kdesi dole uviděl náznak světla, které mohlo pocházet jen od měsíce. Škrtl sirkou a napínal oči pod sebe. Skalní stěna prudce spadala a nebylo vidět dno.

Bob se vrátil za ostatními a řekl jim, co našel.

„Budeme muset seskočit. Nevím, jak je to hluboké. Ale i kdybychom si měli polámat všechny kosti, budeme na tom líp, než kdybychom čekali do zítřka v jeskyni.

Nedali zajatcům ani přikrývky, takže se nedalo po ničem sešplhat.

„Kdo se odváží jako první?“ zeptal se Bob.

„Já,“ prohlásil mladý kovboj jménem Herb Brangham.

„Lehnu si na břicho a spustím tě co nejhlouběji,“ řekl Bob.

Natáhl se na zemi a Larry mu jistil nohy, aby nesklouzl přes hranu. Bob vzal za zápěstí kovboje, který se nohama napřed spustil z převisu.

„Pusť!“ řekl Herb a Bob ho pustil.

Na děsivou sekundu zadržovali dech. Pak se zespodu ozvalo duté zadunění. Nevypadalo to dobře. Uslyšeli potlačované sténání.

„Herbe, co se stalo?“ zavolal Larry.

„Jsem celý, chlapi,“ odpověděl kovboj. „Je to hloubka! Asi jsem si zlomil nohu. Počkejte, snad pro vás najdu nějaké lepší místo.“

V nesnesitelném napětí uplynulo pět minut. Brangham občas zasténal. Zdálo se, že se tam dole plazí po zemi. Pak zavolal: „Tady to půjde. Je tu takový výčnělek. Vylezl jsem o dva sáhy výš. Já sám jsem padl na pitomé místo.“

Muži se zorientovali podle jeho hlasu a ocitli se nad místem, které jim našel. Dick Keisal byl spuštěn stejným způsobem. Dopadl dost těžce, ale hned zavolal nahoru, že je v pořádku. Potom Bob spustil Lintona a nakonec následoval sám. Náraz byl velice prudký. „Jak je, Herbe?“ zeptal se.

„Ta noha je opravdu zlomená,“ odpověděl kovboj a zaskřípal zuby. „Ale teď se o mě nestarejte a hleďte zmizet.“

„To nepřichází v úvahu, kamaráde,“ řekl Linton a Bob mu přisvědčil. Linton navrhl: „Bob a Dick se pokusí dostat pryč a přivést pomoc.“

Bob neodporoval. Chápal, že tohle bude nejlepší řešení.

Namodralé světlo bylo vidět zřetelněji. Bob k němu vykročil. Skutečně tam byl malý otvor. Bob se vyplazil ven a ocitl se asi dvě stě yardů od tábora banditů. Všude vládl klid. Ale Bobovi se příčilo, nechat dva kovboje v moci banditů. Pomalu se plížil ke stanu. Zevnitř se ozývalo hlasité chrápání. Bob odhrnul plachtu a opatrně se vkradl dovnitř. Byla tam tma jako v pytli. Bylo velmi náročné najít nějakou zbraň. Bob opatrně hmatal, dokud neucítil hlaveň pušky. Se zadrženým dechem se plížil ven. Ale tato jediná puška nestačila. Bob se pokusil ještě jednou. Za chvíli našel druhou pušku. Teď to chtělo ještě revolver. Jeho hmatající prsty ucítily pouzdro. Jemně za něj potáhl, až se mu skutečně podařilo dostat do ruky revolver.

Ale nyní se spáč převalil a zavrčel: „Co je?“ Jiný muž zazíval. „Je čas vstávat, Bucku. Musíš na hlídku. Nemůžeme nic riskovat,“ zazíval zase Miller.

„No jo,“ zavrčel chlápek ospale.

Jeden muž vstal. Bob Haun rychle prchal s puškou a revolverem. Sotva se ocitl venku, když tu ve stanu někdo škrtl sirkou.

Bob se hleděl ztratit i s kořistí. Teď to nemohlo trvat dlouho a bandité zjistí, že jim něco chybí.

Bob uháněl k východu z jeskyně.

„Rychle chlapi,“ zavolal dovnitř. „Mám nějaké zbraně. Když sebou hodíme, můžeme zneškodnit celou bandu.“

Linton a Keisal se k němu rychle přidali. Dal jim pušky a nechal si revolver. Běželi zase ke stanu. Byli od něj asi dvacet kroků,“ když někdo vykřikl: „Kdo má mou bouchačku?“

Bob věděl, že je nejvyšší čas jednat.

„Nelezte ven!“ vykřikl. „Jste obklíčeni! První z vás, který vystrčí nos, schytá kulku!“

Následovalo mlčení, pak se teprve ozvaly kletby.

Bob navedl své společníky na nejlepší pozice. Sám pokračoval ke stanu. Uvnitř pohaslo světlo.

„Kdo jste?“ zeptal se Red Miller ze stanu.

„Bob Haun. Jsme všichni tady venku a máme vaše zbraně. Vzdejte se a nic se vám nestane. Jestli se budete bránit, postřílíme vás jako krysy, které stejně jste.“

Následovaly další kletby. Ale nakonec se plachta odhrnula a bandité vyšli jeden za druhým s rukama nad hlavou.

Bob je prošacoval. Bylo to nekrvavé, ale důležité vítězství.

Zajatci leželi spoutaní ve stanu. Pak se šlo pro Herb Branghama. Bob mu stáhl zlomenou nohu do dlah, jak to nejlépe šlo. Larry měl zůstat, aby hlídal zajatce a staral se o Herba. Bob a Dick osedlali dva koně, ale trvalo ještě hodinu, než bažina natolik zamrzla, aby je unesla.

+ + + + +

Když Bob s Dickem dorazili na Mormonův ranč, nebylo ještě světlo.

„Asi bych tam měl jít nejprve já," navrhl Keisal.

„Ne, půjdeme spolu," řekl Bob. „Vyznám se tam." Uvázali koně za jednou kůlnou a prošli stájí. „To je divné," řekl Bob. „Visí tu čtyři sedla, ale není tu ani jeden kůň."

Bob šel do domu, ale Keisala nechal pro jistotu na verandě. Zatímco ve tmě tápal po lucerně, uslyšel nějaký šramot. Chvíli zaváhal, pak našel lampu a zapálil ji. První, co uviděl, byla dvouhlavňová brokovnice namířená na jeho hruď. Teprve poté uviděl, kdo tu zbraň drží. S ulehčením si oddechl.

„Ježkovy oči, Sarah! Bylo by lepší, kdybyste mířila někam jinam. Děsíte mě."

„Vy…" zasupěla Sarah. „Kde jste byl, Bobe? Co jste zjistil?"

„Plno věcí. Nevzbudíme Lolu a jejího otce? Vím, kde je jejich dobytek, ale taky můžu dokázat, že ho okradl Critz a jeho lidi. Michaelsovi muži viděli, že Ernieho zavraždil Critz. Jeden z nich čeká venku. Pojď dovnitř, Dicku!"

Dick přišel.

„To, co jsme zjistili, je tak důležité, že to musíme okamžitě říct Michaelsovým."

„Jenomže to byste museli jet na Bar O," odvětila Sarah.

„Co?" vyhrkl Bob. „Oni jsou tam?"

„Ano. Ad, ten blázen, na tom trval."

„Zatraceně! Co teď máme dělat?“ zeptal se Bob. „Oni tomu uvěří jen tehdy, když to uslyší od někoho ze svých lidí. Dick tam jít nesmí, všechno by se provalilo. Olpin přece ví, že Dick má být držen někde u Bleach-BoneButte. Ani by ho k Michaelsovi nepustili,

Krom toho by hned banditům poslali pomoc.“

„Ale vy tam už teprve nemůžete, Bobe. Hned by vás zatkli za vraždu toho šerifa.“

„Nejhorší na tom je, že máme tak málo času,“ řekl Bob.

„Pokud tam nemůže nikdo z vás, udělám to sama,“ řekla Sarah rezolutně. „A Dick pojede do Kettleman a přivede pomoc.“

Sarah odjela za dvě hodiny. Dick vyrazil do města. Bob Haun zůstal na ranči jen s Idou Mayovou. On momentálně nemohl dělat nic dalšího. Musel počkat, až se vrátí Dick s pomocí a to muselo trvat nejméně dvacet čtyři hodin.

Dopoledne šel Bob do stáje. V jednom boxu si všiml uvolněného prkna. Zahleděl se na to místo. Tam si mohl nějaký kůň roztrhnout kůži. Sklonil se. Přitom mu padl pohled na jakýsi kožený popruh. Zatáhl za něj, ale ten pás kůže byl podivně těžký. Potom zjistil proč. Byl to opasek s revolverem a patrony. Bob ho hned poznal. Patřil Michaelsovi.

Revolver nemohl spadnout na zem sám od sebe. Někdo ho vzal a schoval ho tam. Zamyšleně hleděl na zbraň ve své ruce. Kdyby ho s ním někdo přistihl, mohl by sepsat poslední vůli.

Najednou si uvědomil, že už dlouho nezkontroloval, co se děje venku. Sarah už měla být každou chvíli nazpět. Šel ke vratům, ale hned zase skočil nazpět, když uviděl čtyři jezdce. I na tuto vzdálenost poznal šerifa Worleye. Doprovázeli ho Bill Critz, Al Titus a Dan Blazer. Bob horečně uvažoval, co má dělat. Potom se rozhodl. Počká tady a bude vzdorovat osudu.

Pověsil Michaelsovu zbraň na hák na vnitřní straně vrat.

+ + + + +

Sarah Grayová se tvářila odhodlaně, když zastavila před rančerským domem na ranči Bar O a vykročila ke dveřím. Charley

Fong pootevřel dveře a zeptal se: „Přejete si něco?“

„K čertu, proč bych asi jinak přijela, ty červe,“ vyprskla Sarah zuřivě. „Abych si prohlédla tvůj žlutý obličej? Chci mluvit s Lolou Michaelsovou.“

„Slečna Michaelsová teď nikoho nepřijme. Přijeďte odpoledne.“

Sarah toho měla plné zuby. Opřela se o dveře a rozrazila je. Číňan se zakymácel. Sarah neváhala a vykřikla: „Lolo!“

Otevřely se dveře do haly a přišla Lola.

„Sarah! To jsem ráda, že vás vidím!“

„Copak? Jen se uklidněte,“ řekla Sarah. „Jak je na tom váš otec?“

„Dobré ráno, paní Grayová,“ řekl v tu chvíli Matt Olpin. „Jste časně na cestách.“

„Dobré ráno, Matte,“ řekla Sarah. „To jsem ráda, že vás výjimečně vidím střízlivého.“

Olpin vzteky zrudl, ale ovládl se.

„Můžu pro vás něco udělat?“ zeptal se mrazivě.

„Jistě. Nechejte nás s Lolou chvíli o samotě. Musíme si promluvit o vážné věci.“

„Samozřejmě, Sarah,“ řekla Lola. „Pojďte prosím dál. Vím, že nás pan Olpin omluví.“

Sotva Lola zavřela dveře, zašeptala: „Je něco nového?“

„Spousta věcí. Lolo, vy a váš otec odsud musíte pryč, co nejrychleji.“

„Ale proč? Jaký mám říct Olpinovi důvod? A hlavně, jak přesvědčit otce?“

„Bob Haun se vrátil,“ pošeptala jí rančerka do ucha. „Byl s ním jeden z vašich, Dick Keisal. Erniehio Rice zabil Bill Critz. Vzali vaše lidi jako rukojmí. Dva z nich jsou stále v nebezpečí. Jeden z nich má zlomenou nohu.“

„Ach…“ vydechla Lola.

„Dick Keisal jel do města pro pomoc. Pokuste se otci osvětlit pravdu. Potom ho naložíme a odvezeme zpátky k nám. Kdyby nám v tom chtěli bránit, budeme alespoň vědět, na čem jsme.“

Ženy si sice pouze šeptaly, ale stejně měly nepříjemný pocit, že je někdo poslouchá.

„Zůstaňte tady,“ řekla Lola. „Zkusím otce přesvědčit.“ Odešla dalšími dveřmi.

Sarah neklidně seděla a upírala oči na dveře do ložnice. Najednou ucítila něco chladného na šíji. Chtěla vyskočit a vykřiknout, ale to už jí někdo přetáhl přes obličej těžký šátek a současně stiskl hrdlo. Cítila, jak ji vlečou po zemi. Málem se udusila, než tlak konečně polevil. Zjistila, že se ocitla v jiné místnosti. Šklebil se na ni Matt Olpin, který cynicky prohlásil: „Jestli budete křičet, pošleme vás na dlouhou cestu, paní Grayová.“

„Nic jiného bych od takové smečky zabijáckých krys nečekala.“

„Nechceme vám ublížit. Ale radím vám, držte jazyk za zuby! Nepřijela jste tak brzy na návštěvu. Posílá vás Bob Haun. Je to tak?“

„Ovšemže ne!“ protestovala Sarah rázně. „Přijela jsem sama. Chcete snad vztáhnout ruku na starou, slabou rančerku?“

Vtom se ozval Lolin hlas. „Sarah! Paní Grayová, kde jste?“

Sarah už otevírala ústa, aby odpověděla, ale přitiskla se jí na ústa žlutá ruka.

„Ať ani nepípne, Charley!“ řekl Matt Olpin. „Promluvím si s holkou.“ Odešel z místnosti.

Lola potkala Olpina na chodbě a zeptala se: „Viděl jste paní Grayovou?“

„Ale jistě. Docela mazaná dáma.“

„Co jste s ní udělali?“

„Je naprosto v pořádku,“ zazubil se Olpin. „Ale její malý trik nevyšel.“

„Jaký trik?“

„Odlákat odsud vás a vašeho otce… vymyšlenou historkou, že Bob Haun našel vaše ukradené stádo hlídané mými lidmi.“

„Ale…“

„Stará dáma je lstivá! Už jsou pořádně zoufalí. Bob Haun je hledaný pro vraždu. Dave Gray sedí ve vazbě. Jeho žena se vás chtěla zmocnit, aby mohla vyjednávat.“

„Tomu nevěřím!“

„Vždyť je to všechno zřejmé, má drahá. Jsme na stopě vašemu ukradenému stádu a až ho najdeme, budeme mít proti té bandě od

Mormon Creek definitivní důkazy.“

Olpin schválně mluvil hlasitě a zatlačil Lolu do obývacího pokoje. Ad Michaels všechno slyšel a zavolal: „Hej, co se děje?“

„Už nic,“ odpověděl Olpin. „Paní Grayová se pokusila pomoct mazaným trikem svému muži a tomu člověku, co na vás střílel.“

„To jsem si myslel,“ zavrčel zraněný dobytkář. „Pokud je v tom zapletený Dave Gray, může to být jedině nějaká špinavost.“

„Otče!“ zvolala Lola. „Já si ale myslím, že je to všechno pravda.“

„Tak proč nám neposkytne nějaký důkaz?“ zeptal se Olpin.

„Vždyť poskytla! Všechno jí to řekl Dick Keisal!“

„Vážně? A kde je Dick Keisal?“

„Jel do Kettleman pro pomoc!“ vyhrkla Lola zbrkle a hned toho litovala.

„Skutečně?“ zasyčel Olpin. „Další lež té ženské!“ dodal s větším sebeovládáním.

„Sarah bývala dobrá žena,“ řekl Michaels. „Ale teď by zřejmě udělala cokoliv, aby zachránila toho svého ničemu. Lolo, řekni jí, že jsme tu spokojení a nikam s ní nepojedeme.“

„To je rozumná řeč,“ poznamenal Olpin.

„Necháte Sarah odejít?“ zeptala se Lola tiše.

„Ovšem. Proti ní nic nemáme. Ale nejprve se musíme na jejím ranči podívat po Bobu Haunovi.“

Olpin měl evidentně velice naspěch. Šlehl po Lole nervózním pohledem, šel ven a zavolal jednoho muže od ohrady.

„Sedni na koně,“ poručil mu, „a dožeň Critze a Worleye. Řekni jim, že Haun je nejspíš sám na Grayově ranči. A potom sem pošli všechny lidi!“

Olpin se vrátil do místnosti, kde drželi Sarah.

„Zamkni ji tu, Charley. Postav někoho z chlapů před dveře, ať nám bába neupláchne. A za žádných okolností sem nepouštěj Lolu Michaelsovou. Musím se Sundownem vyřídit něco naléhavého na cestě do Kettleman.“

„Lola vám řekla, že…“ začala Sarah a kousla se do jazyka.

„Že jakýsi Keisal jede do Kettleman?“ dokončil Olpin větu a zašklebil se.

Sarah potlačila zasténání. Všechno zpackala. Dick Keisal už do města nedorazí a bude pravděpodobně zavražděn. Bandité už jistě věděli, že Bob Haun zůstal na ranči. Zabijí i jeho. Sarah a Michaelsovi zůstanou vystaveni zvůli banditů bez jakékoliv ochrany.

Když Lola viděla, jak Olpin a Sundown odjíždí tryskem z ranče, sepjala zoufale ruce. Ale věděla, že nemá smysl děsit otce. I kdyby konečně pochopil pravdu, nebyl stejně schopen cokoliv podniknout.

Matt Olpin a Sundown nemuseli jet až k městu.

Když se vrátili na ranč, měli ve tvářích vítězoslavné škleby, jako dvě šelmy, které zase jednou utišily svou krvežíznivost.

+ + + + +

Bob Haun se opíral o stěnu vedle vrat, zatímco se blížili čtyři jezdci. Zastavili dvacet metrů od stáje. Zřejmě vůbec nechápali Hatinovo chování.

„Maune, zatýkám vás!“ vykřikl šerif.

„Kvůli čemu?“ otázal se Bob.

„To přece víte! Pro vraždu šerifa Hamera a za spoustu dalších věcí.“

„No dobrá, šerife. Ale než přijdete blíž, něco vám řeknu. Pokud chcete skutečně zlikvidovat zločince, tak zatkněte Billa Critze za vraždu Ernieho Rice! Jeden očitý svědek právě jede do Kattleman, aby to oznámil.“

„Je to blázen,“ prohlásil Critz. „Jenom blufuje.“

„Počkejte, šerife, až vám řeknu ještě další věci,“ řekl Bob a obvinil Critze a spol, že také ukradli Michaelsovo stádo.

„To je všechno zajímavé, Haune,“ prohlásil šerif. „Samozřejmě všechno prověřím. Ale teď se musíte vzdát. Odepněte si opasek se zbraní a hoďte ho na zem.“

„Dobře, šerife,“ řekl Bob a poslechl výzvu. „Já vím, že nemám šanci.“ Jeho odevzdané chování je udivilo.

„Tohle už je lepší,“ řekl šerif Worley. Všichni čtyři pobídli koně.

Bob stál ve vratech a vypadalo to, jako by se jen nedbale opíral o jejich rám. Ale jeho ruka sahala po Michaelsově revolveru, který

visel vedle na háku.

Bill Critz seskočil z koně. Položil dlaň na pažbu revolveru. V očích mu jiskřila chuť vraždit.

„Tys tady škodil už dost dlouho," řekl Critz mrazivě. „Teď zjistíme, jestli tě konečně uklidní šest stop země."

Critz najednou pozvedl ruku se zbraní, zatímco se šerif ostentativně zahleděl kamsi do dáli.

Ale zatímco Critz ruku zvedl, Bob ji spustil. Držel v ruce starý revolver Ada Michaelse Tento nečekaný pohled muže udivil a vyvedl Critze z rovnováhy Potom zahřměly dva výstřely takřka současně Bill Critz ještě vyprskl kletbu, která mu ale zůstala trčet v krku. Bob cítil, jak mu protivníkova kulka roztrhla rukáv, ale bolest necítil. Bill Critz měl ve tváři výraz nekonečného překvapení, ale také hrůzy. Potom se zhroutil.

Bob už se o něj nestaral.

Šerif se rychle otočil a oči mu málem vypadly z důlků, když viděl, jak se Critz hroutí, zatímco předpokládaná oběť stojí na nohou. A k tomu ozbrojená.

Ale Bob se o šerifa nyní nestaral. Jeho pozornost se upřela ke dvěma zbývajícím mužům, kteří dosud seděli na koních a zbrkle hmátli po zbraních.

„Pitomci!" vykřikl Bob. „Nechte toho! Já vás nechci zabít!"

Al Titus zaváhal, ale Dan Blazer se rozhodl pokusit štěstí. Hlaveň jeho zbraně se zvedla do vodorovné polohy, ale než mohl stisknout spoušť, vyštěkla staromódní pětačtyřicítka v Bobově ruce. Muž se zhroutil z koně. Jeho kůň poplašeně odběhl.

Bob viděl koutkem oka, jak šerif sahá po revolveru. Bob na Worleye namířil a řekl: „Zahoďte to!"

Worley pomalu zvedl ruce… prázdné.

Al Titus využil příležitost k útěku. Zmizel za rohem stáje. Bob si rozmrzele uvědomil, že Olpin bude za chvíli o všem vědět. Šel k Worleyovi a vytáhl mu z pouzdra revolver. Přitom zasyčel: „Ty mizerný, zákeřný hade! Vy jste mě chtěli odstřelit jak psa! Kdybys konal svou povinnost jako čestný muž, nezašlo by to tak daleko."

„Zabil jste mého šéfa!" utrhl se nový šerif.

„To je lež a ty to dobře víš. Nechal sis od Olpina zaplatit, aby mě mohli zabít. Možná tě zastřelím. Řekni mi, co se dělo na ranči Bar O, jinak dopadneš stejně jako Critz.“

„Nemůžete zabít zástupce zákona,“ zavrčel Worley.

„Ale můžu zašlápnout škodlivý hmyz a vůbec mě to nebude mrzet. Co se stalo se Sarah Grayovou?“

„Drží ji na ranči,“ přiznal šerif.

„A co se stalo se slečnou Michaelsovu a jejím otcem?“

„Jsou tam taky.“

„Zjistil Olpin, že Dick Keisal jede do města?“

Worleyovi triumfálně zablesklo v očích.

„Ano, ví to,“ odpověděl. „A Keisal do Kettleman nikdy nedorazí! Matt a Sundown za ním vyrazili na nejrychlejších koních.“

Bob stěží potlačil ztrápené zakvílení. Pochopil, že poslal mladého kovboje na smrt. Jeho zlost na tu bandu chladnokrevných zabijáků neznala hranic. Nyní už ho vůbec nemrzelo, že někoho z nich zabil.

„Je pro mě těžké nenapálit do tebe kus olova,“ řekl Bob. „Spřáhnout se s takovou sebrankou vrahů! Ale budu tě muset nechat naživu. Dělej, dej mi pouta.“

Bob uvázal šerifa ke kůlu ve stáji tím způsobem, že šerif musel kůl obejmout a Bob mu nasadil náramky. Potom zahnal koně do ohrady. Potom šel do domu a zavolal: „Ido! Ido!“ Musel ale asi pět minut hledat, než našel ustrašenou dívku zalezlou za bramborami ve sklepě. „Seber se Ido! Musíš pryč!“

„Kam?“

„Do Kettleman. To je tvá jediná šance, jak si zachránit život. Já musím na Bar O a zjistit, co můžu udělat pro Sarah. Ale možná mě přitom zabijí. Pak sem přijedou a jestli tu ještě budeš…“

Zatímco se dívka chvatně chystala k odjezdu, sepsal Bob krátkou zprávu o poměrech u Mormon Creek a vylíčil všechno, co se doposud událo. Potom posadil Idu Mayovou na dobrého koně a řekl: „Teď poslouchej, Ido. Kdybys cestou někoho potkala, řekneš, že ses na ranči sama bála a jedeš domů. Tvoje rodina přece žije v Kettleman, ne?“

„Ano.“

„Nikomu neříkej o té zprávě, kterou jsem ti dal s sebou, rozumíš? Dej ji otci a řekni mu, ať ji předá soudci Squiresovi. Ale okamžitě. Je to jasné?“

„Ano, Bobe.“

Bob se vrátil do stáje a promluvil na Worleye.

„Zapomněl jsem se zeptat ještě na jednu věc. Kde je Jake Dowling?“

„Jestli mě tu chcete nechat umrznout, neodpovím vám už ani na jedinou otázku,“ odsekl šerif s cvakáním zubů.

„Nezmrzneš, dřív tě tu najdou tvoji přátelé,“ řekl Bob. „Tak řekneš mi konečně, kde je Dowling? Nebo tě mám trochu zahřát jezdeckým bičíkem?“ Sundal ze skoby bičík a švihl jím vzduchem.

„Starý Dowling je s Rufe Tannerem nahoře v kaňonu High Fiat,“ pospíšil si šerif s odpovědí.

„No proto. To už je lepší. Na tvém místě bych Olpinovi nevyprávěl, cos mi všechno prozradil. Nemá totiž rád chlapy, kteří pod tlakem povolí.“

Bob nasedl na dobrého koně, na kterém přijel Critz a vydal se na cestu. Vítr byl zase o něco mrazivější. Počasí ohlašovalo brzkou sněhovou bouři. Blizard to může ještě víc zkomplikovat, pomyslel si Bob a vzpomněl si na Idu Mayovou, která vyrazila na cestu do města.

+ + + + +

Matt Olpin a Sundown dorazili na ranč Bar O pár minut po Alu Titusovi. Rančer si ve zlosti vyslechl nové, špatné zprávy.

„Zatraceně, to už se člověk nemůže na nikoho spolehnout?“ vztekal se Olpin. „Sám Charley Fong má větší cenu než vy všichni dohromady. Čtyři údajní drsňáci a nechají se porazit Haunem. Říkáš, že Critz je mrtvý?“

„Je po něm,“ odpověděl Titus. „Stejně jako Dan Blazer. A Haun zajal šerifa, který beztak všechno vyklopí.“

„V tom případě bychom měli problém, kdyby Haun stačil rozšířit pravdu,“ zavrčel Olpin. „Sotva jsme dostihli toho chlápka, co jel do

Kettleman. Byl na jejich ranči ještě někdo?“

„Nikoho jsme neviděli.“

„Tak tam někdo musí zajet. Tentokrát se musíme Hauna zbavit navěky.“

Zatímco se bandité chystali na výpravu k Mormonovu ranči, vzal Olpin stranou Číňana.

„Musíme odsud odvézt ženy,“ řekl. „Graye zítra pustí na kauci. Už jsem ho nechal informovat, že jeho dobytek byl odehnán. Až přijede na svůj opuštěný ranč, dorazí pak okamžitě sem, aby obvinil mě a Michaelse. Pak se ti dva snad vzájemně zabijí.“

„V tom jim samozřejmě můžeme trochu pomoct,“ zazubil se Číňan.

„O to se postarají Sundown a Moon. Jen by nám trochu zkomplikovalo situaci, kdyby tu stále byly ženské.“

„Nebylo by snazší poslat obě dámy za jejich předky na onen svět?“ navrhl Charley Fong.

„Ne, chci mít Lolu Michaelsovou pro sebe.“

„Jak myslíš,“ pokrčil Charley Fong rameny. „Ale je to nebezpečné.“

„Odvezeme je do kaňonu High Fiat a necháme je u Tannera a Dowlinga.“

„A co s chlapy u Bleached Bone Butte?“ vzpomněl si Číňan.

„Titus a ostatní dostali příkaz jet tam a postarat se o to. Večer zůstanou na Mormonově ranči a nad ránem přejedou zamrzlou bažinu.“

„Pak ještě zbývá muž jménem Bob Haun.“

„Ten nám už potíže neudělá. Je hledán pro vraždu. Ten už se tady neukáže. Kdepak, od něj nám nehrozí žádné nebezpečí.“

„Nebezpečí je otec zoufalství,“ poznamenal Charley Fong.

Olpin na to jen pokrčil rameny. Šel hned za Lolou.

„Musím vás bohužel požádat, abyste opustila ranč, slečno Michaelsová,“ řekl. „Vyskytly se okolnosti, které brání tomu, abyste tu s paní Grayovou zůstaly. Ujišťuji vás, že o vašeho otce se postaráme co nejlépe.“

„Mám jet pryč a nechat otce tady?“ zeptala se dívka chvějícím se

hlasem.

„Bohužel to jinak nejde.“

„Co když odmítnu.“

„Tak budeme muset sáhnout k násilí.“

Lola ustupovala do kouta místnosti. Byla obvykle odvážná, ale v tomto případě byla k smrti vystrašená. Olpin s konečnou platností odhodil masku. Nyní už Lola věřila, že na jeho rukou lpí krev Dicka Keisala.

„A kdo se o otce postará?“ zašeptala Lola.

„Moon Atz se vyzná. Stejně to bude jen na krátký čas. Potom si všichni vyrazíme na dlouhou příjemnou cestu. Nejprve do Mexika. Potom, kdo ví…“

Lola dobře chápala, co má tento muž v plánu, ale byla úplně bezmocná.

„Musíme jet a vyrazit okamžitě,“ řekl Olpin. „Všem to ulehčíte, když pojedete dobrovolně.“

Řekli ženám, aby se co nejtepleji oblékly. Dali jim dobré koně. Olpin vzal Lolina koně do vleku a Charley Fong udělal to stejné se Sarah.

Dostali se asi na pět mil od ranče, když se přihnal blizard. Nebe se náhle zatmělo, a pak se všechno zahalilo do neproniknutelné bílé tmy. Nad krajem se nepředstavitelnou silou hnala sněhová bouře. Přišla od západu, zatímco oni čtyři jeli na východ. Na návrat nebylo pomyšlení.

„Zatraceně!“ klel Olpin. „Snad to nepotrvá víc než pár minut. Jedeme prostě dál. Musíme si udržet směr. Za chvíli se to přežene.“

„To tvrdíte vy. Já jsem už takový blizard párkrát zažila!“ řekla Sarah.

Viditelnost se snížila na nějakých pět kroků. Olpinova předpověď se nechtěla vyplnit. Koně namáhavě klopýtali. Ukázalo se, že ani jeden z mužů nemá zkušenosti s takovým počasím. Zato měli strach. Ztratili pojem o čase a prostoru. Avšak nakonec byli najednou z bouře venku. Ustala kolem nich tak nečekaně, až to všem vzalo dech. Koně se zastavili.“

„Sláva, jsme v lese,“ zafuněl Olpin.

Vjeli mezi borovice, jejichž kmeny byly z návětrné strany oblepeny sněhem. Proto je také neviděli dřív.

„Jak se zdá, dostali jsme se alespoň k horám," poznamenala Sarah.

„Sesedat!" zaskřehotal Olpin. „Musíme rozdělat oheň. Zůstaneme tady, dokud ta bouře nepoleví."

Za chvíli v lesíku praskal hřejivý oheň. Všichni se kolem něj mačkali. Z oblečení se jim kouřilo.

Olpin zase nabral sebevědomí. „Musíme být nedaleko High Flat," prohlásil. „Párkrát vystřelím. Třeba nás Tanner uslyší."

Olpin občas vystřelil z pušky.

Ozvěna jednoho výstřelu se však donesla k uším muže, který se krčil u malého ohně v jiném ostrůvku lesa. Byl to Bob Haun. Nebyl si zcela jistý, jestli skutečně slyšel výstřel. Napjatě naslouchal, ale další už neslyšel.

Jedna z ran se ale donesla i k uším muže, pro něhož byla určená. Lesík, ve kterém našli útočiště dva muži a dvě ženy, nebyl daleko od cesty do kaňonu High Flat. Rufe Tanner se právě vracel z obhlídky pastí. Uslyšel výstřel. Slyšeli ho i jeho psi a odbočili z přímého směru. Tanner kráčel za nimi.

Lola uviděla psy jako první. Vykřikla úlekem a schovávala se za kmenem stromu. Olpin se však hned uklidnil a zavolal: „Tannere! Hej, Tannere!"

Pak se objevil i trapper a Olpin ho uvítal s málem dětinskou radostí.

„Vy jste si ale vybrali pitomé místo na piknik," pravil trapper suše.

„To teď nebudeme řešit," řekl Olpin. „Zavedeš nás k sobě domů?"

„Ale jistě. Není to daleko. Psi nás dovedou."

+ + + + +

Když Bob neslyšel další výstřel, řekl si, že se mýlil. Ani ho nenapadlo odpovídat, protože by ještě mohl varovat muže, které hodlal překvapit.

Najednou spatřil dvě štíhlá zvířata, která se k němu hnala. Nejprve je považoval za vlky, ale pak poznal, že jsou to Tannerovi vlčáci. Ti také poznali muže, který je spráskal. Otočili se a dali se na útěk ještě rychleji, než přiběhli. Bob se zasmál.

Tanner tedy nemohl být daleko. Bob vylezl na koně a vydal se po psí stopě. Dost nečekaně se pak ocitl tváří v tvář skupince lidí. Divil se, že jich je pět. Počítal tak nanejvýš s Dowlingem. Poznal Tannera, ale zprvu nevěděl, kdo jsou ti ostatní. Naštěstí se ke skupince blížil zezadu. Oni ho zatím neviděli. Psi byli už někde vepředu.

Bob obezřetně sledoval skupinu a pomalu se přibližoval. Pro jistotu vytáhl kolt z pouzdra a strčil ho do prostorné brašny, kam se pro něj mohl dostat rychleji. Byl asi jen pět metrů od poslední osoby, když zjistil, že jsou ve skupince dvě ženy.

Bob už na ně chtěl zavolat, ale uvědomil si, že by to nebylo chytré. Pobídl tedy koně.

Najednou se poslední v řadě ohlédl.

Bob hleděl do tváře Charleyho Fonga.

Číňan na něj sekundu nechápavě poulil oči, pak varovně zaječel a pobídl prudce svého koně. Reagoval však příliš pozdě. Bob už byl mezitím nadosah a ohnal se po něm rukojetí biče. Fong schytal prudkou ránu do zátylku, která ho srazila ze sedla. Padl po hlavě do sněhu. Jeho výkřik však slyšeli ostatní – s výjimkou Tannera, který kráčel pěšky vepředu.

Matt Olpin se ohlédl a hned se ho zmocnila panika, když viděl, jak jeho věrný služebník padá do sněhu a vzápětí poznal obličej obávaného nepřítele.

„Tannere!“ zařval Olpin a šmátral neohrabaně po svém revolveru. Nasadil koni prudce ostruhy. Jeho kůň zmateně vyrazil, ale vtom vzduchem zasvištělo cosi jako dlouhý had a nadvakrát se to omotalo Olpinovi kolem krku. Bob pevně svíral držadlo biče a přitáhl koni uzdu. Olpin se po zádech překotil ze sedla. Zaječel strachy.

„Bobe!“ vykřikla Sarah. „Dobrá práce!“

Rufus Tanner se ohlédl a na podlouhlé tváři se mu objevil zmatený výraz. Sáhl po revolveru.

„Pracky nad hlavu!“ vykřikl Bob.

Trapper poslušně zvedl ruce.

Bob zahnal Tannera k ostatním.

Matt Olpin a Charley Fong mezitím vyskočili na nohy. Olpin se zase pokoušel tasit. Bob ho nechtěl zabít, ale raději ponížit. Zase práskl bičem a konec kožené šňůry zasáhl Olpina do tváře, kde zanechal krvácející ránu. Olpin zapomněl na zbraň, pronikavě zaječel a přitiskl si dlaň na krvácející tvář. Bič zase práskl a omotal se mu kolem zápěstí. Bob škubl a Olpinův kolt zapadl do sněhu.

To se seběhlo tak rychle, že Tanner ani Číňan nestačili zasáhnout.

„Pohyb, vy tři!“ vyštěkl Bob. „Postavte se těsně k sobě!“ Když přinutil Tannera zahodit revolver, řekl Sarah Grayové: „Vyrazila jste si na výlet, Sarah? Nebo jste chtěla těm lidem ukázat pastviny?“

„Teď už je to skutečně jen výlet,“ odpověděla Sarah. „Nevzpomínám si ani, kdy jsem se naposled bavila tak dobře, jako když jste bičem sundal Olpina z koně!“

„A já se budu bavit, až budou Hauna věšet!“ zavrčel Olpin, zatímco si stíral krev z tváře.

„Popovídat si můžeme později,“ ušklíbl se Bob. „Teď jedeme do Tannerova srubu. Jdeme, Tannere, ty první! A žádné špinavé triky! Jinak tě tímhle bičem spráskám jako psa, rozumíš?“

Bob zabavil Olpinovu pušku a nechal pak oba muže nasednout.

„Počkáme ve srubu, dokud se počasí neuklidní,“ řekl Bob ženám. „Tam ale narazíme ještě na jednoho banditu, totiž na Jakea Dowlinga, což je ten nejpodlejší neřád z celé bandy. Musíme se mít strašně na pozoru.“

Pak se skupinka dala mlčky do pohybu. Za chvíli dorazili na malou paseku, kde se Bob prve setkal se psy. Vítr tu navál sníh do vysokých závějí. Obrysy srubu a stáje se téměř nedaly rozeznat.

Bob varoval své protivníky: „Kdo jenom pípne, schytá kulku, je to jasné?“

Zamířili ke stáji a koně pospíchali sami od sebe, aby se dostali do závětří. Dowling se zatím neukázal.

„Sarah, ohlídáte s Lolou ty chlapy, zatímco se podívám do chaty?“ řekl Bob.

„Nechejte to na nás,“ odvětila Sarah. „Přišlo by mi vhod, kdyby

některý z nich něco zkusil.“ Držela v ruce Olpinův revolver a také Lola se ozbrojila.

Bob vyměnil klobouk za Tannerovu kožešinovou čepici a vydal se ke srubu. Neudělal ještě ani pět kroků, když se od rohu stáje ozval hlas: „Ruce vzhůru nebo tě vystřelím z bot!“

Bob se nemusel ani otáčet. Okamžitě poznal hlas Jakea Dowlinga. Také věděl, že ten darebák nezaváhá ani sekundu, aby vyplnil varování. Proto si pospíšil a zvedl ruce.

„A vy ženské zahodíte ty bouchačky!“ poručil Dowling. „Jinak schytáte díru do hlavy!“

Bob se neodvažoval otočit, ale když slyšel, jak Lola potlačované zavzlykala, věděl, že je ztraceno všechno, co tady doufal vybojovat.

+ + + + +

„Drž ho v šachu, Jakeu!“ zavolal Olpin vzrušeně. „Pomodli se naposled, Haune! Budeš krásně viset!“

„Jen se bojím, že ty už u toho nebudeš. Úřady v Kettleman už totiž dostaly zprávu o tvých čachrech. Všechno jsem se dozvěděl od Reda Millera.“

„Myslíš si, že úřady tu zprávu dostaly?“ zašklebil se Olpin.

„Ne, já to vím. To, že jsi zavraždil chudáka Dicka Keiasla, ti jen přitížilo.“ Toto tvrzení byla jen Bobova domněnka, ale Olpinův výraz prozrazoval, že má pravdu. „Děvečku Grayových jste ale nedostali. Poslal jsem ji do města s hlášením.“

„K čertu. No co, moji lidé ji ještě chytí!“ řekl Olpin a uvědomil si, že se tím vlastně přiznal. Jeho ošlehaný obličej se stáhl v masu nezkrotné zuřivosti. „No nic. Možná jsi mi tím zničil plány, ale tobě to už nepomůže. Na mě si nikdo nepřijde. Jakmile skončí blizard, já se odsud dostanu. A slečnu Michaelsovou vezmu s sebou. Ty a bába odsud živí neodejdete.“

Bob věděl, že to není planá hrozba. On a Sarah budou zavražděni a Lolin osud bude snad ještě horší. A on se nechal převést podlým, pomstychtivým starcem.

Olpin a Číňan sesedli z koní a zmocnili se zbraní.

„Vy pojďte se mnu a Tannerem do srubu, Lolo," řekl Olpin. „Jake a Charley tady musí vyřídit něco, co asi nechcete vidět."

„Nikdy, vy bestie! Já Sarah neopustím! Jestli ji chcete zabít, tak zabijte i mě!" Padly si se starou ženou do náručí.

„Tak to ne, žádné vraždění!" prohlásil Tanner. ‚A už vůbec ne vražda spáchaná na ženách. Tohle už přeháníš, Olpine!"

„Ty zbabělý pse…!" začal Olpin a pozvedl revolver.

Trapper zůstal jako jediný beze zbraně.

V ten zlomek sekundy jednal Bob, který čekal na jakoukoliv příležitost. Mrskl sebou a padl bokem do sněhu.

Zahřměl Dowlingův kolt.

Bob ucítil palčivou bolest na zádech. Nataženými pažemi se mu však podařilo zachytit 01pinovy nohy. Porazil ho, právě když tiskl spoušť. Olpin padl tváří do sněhu a jeho kulka Tannera minula.

„Ty zákeřný hade!" zařval Tanner na svého spolubydlícího. „Ty bys mě nechal zabít!" Vrhl se po Dowlingovi a srazil ho do sněhu dřív, než stačil podruhé vystřelit.

Mezitím se Bob dostal na Olpina, který se dokázal pootočit a pozvednout zbraň. Bob mu v zoufalé snaze zabořil koleno do břicha. Olpin zafuněl bolestí. Kulka minula Bobovu hlavu o dva palce. Pak už Bob zachytil nepřítelovo zápěstí a další výstřel šel jen do sněhu. Potom Bob vykroutil zbraň z Olpinovy ruky.

Bob klečel na Olpinovi a otočil se, protože počítal s Číňanovým útokem. Ke svému údivu shledal, že na Fongově paži visí Lola. Číňan držel dlouhý nůž. Nyní zasáhla i Sarah. Popadla vidle opřené o stěnu stáje a přetáhla jejich násadou Číňana po hlavě.

Olpin nadával.

Bob se otočil a udeřil ho do hlavy revolverem. Olpin omdlel a přestal se hýbat.

Bob se vymrštil na nohy a rozmáchl se. Jeho pěst trefila Číňanovu bradu. Charley Fong se svalil stejně bezvládně jako jeho velitel.

Když mohl Bob věnovat pozornost zbývajícím dvěma mužům, viděl, že Tanner už Dowlinga odzbrojil.

„Tady máš bouchačku," řekl Tanner. „Předpokládám, že jsem asi tvůj zajatec, ale ať se propadnu, jestli dovolím zbaběle zavraždit dvě

ženy.“

„Klidně si ji nechej, Tannere,“ řekl Bob. „Jestli jsi všechno správně pochopil, pak se asi postavíš na naši stranu a ušetříš si tak vězení.“

Netrvalo dlouho a Olpin, Fong a Dowling leželi spoutaní ve srubu. Tanner rozdělal oheň a chystal teplé jídlo. Venku stále zuřila vichřice.

„To máš z toho, že si nemůžeš dát pokoj se ženskými,“ zavrčel Dowling na Olpina. „Já jsem tě varoval.“

„A on se tě kvůli tomu pokusil zabít,“ řekl Bob. „Zachránil jsem ti život, když jsem oknem vystřelil na Číňana, ty starý troubo.“

„Já jsem to tušil,“ zabručel Dowling.

„Olpin tě měl od začátku za blbce, Jakeu,“ pokračoval Bob. „Protože jsi se chtěl pomstít Grayovi a Michaelsovi za pár jizev na svém hřbetě. Člověče, kdy dostaneš rozum? Až budu vyprávět, jak jste s Bridgesem pomohli Olpinovi rozeštvat Graye a Michaelse a oškubat Michaelse o osm tisíc dolarů…“

„Jestli budeš chtít něco vyprávět, zatknou tě a pověsí,“ přerušil ho Olpin.

„Možná. Ale toto riziko musím podstoupit,“ řekl Bob vyrovnaně.

Matt Olpin na něj nevěřícně hleděl, potom řekl: „Každopádně přijedeš pozdě, abys ještě zachránil Michaelse a Graye. Sundown a Moon se o ně postarají.“

Lola začala plakat. Bob a Sarah ji utěšovali.

„Dokud nepřejde blizard, nemůže nikdo nic dělat,“ řekl Bob. „Jakmile skončí, pojedeme zase dolů a dorazíme na ranč dřív, než se Gray vrátí z města.“

Bob si však vůbec nebyl jistý, jestli je naživu Michaels. Mohli ho již zlikvidovat. Bob mohl jen doufat a čekat na konec bouře.

Ta se skončila teprve dalšího odpoledne. Bob tam nenechával zajatce s klidným srdcem, i když Tanner přísahal, že stojí na jeho straně. Také je ale nemohl vzít s sebou na Bar O, aby neriskoval, že se role opět obrátí. I se ženami byla potíž. Nechtěl je vzít s sebou, ani je tu nechat. Ale Ad Michaels musel být zachráněn… pokud už tedy nebylo pozdě.

Sarah nakonec rázně rozetnula Bobovy pochyby.

„Pokud Ida dorazila v pořádku, tak se Dave vrátí z města. Jistě si všichni budou dávat pozor. Pokud pojedeme rychle, třeba je zastihneme dřív, než přijedou na ranč.“

„Pokud si s Lolou troufnete ohlídat Fonga a Dowlinga, vyrazím s Olpinem rychleji napřed,“ řekl Bob. „Na Tannera je už spoleh. On ví, že by ho ti chlapi zabili, kdyby se jim podařilo osvobodit.“

„Jistěže to zvládneme,“ prohlásila Sarah.

Zajatci museli nasednout na koně se spoutanýma rukama a Bob jim ještě svázal kotníky provazem podvlečeným pod koňskými břichy. Tanner ochotně souhlasil, že bude pomáhat s hlídáním zajatců. Když chtěl Bob vyrazit, prohlásila Lola nesmlouvavě, že pojede také.

„Jsem si vědoma nebezpečí. Ale pojedu za svým otcem. Pokud… pokud ho ti muži ještě nezabili, mohla bych je snad od toho odradit, dokud nedorazí pomoc.“

Rozdělili se asi dvě míle před Bar O. Lola statečně pokračovala k ranči. Bob se zajatcem udělal okliku, aby se dostal na cestu mezi rančem a městem. Na tu narazil asi tři míle od ranče. Tam Bob vyčkával. Když se začalo stmívat, strachoval se stále víc o Lolu. Věděl, že z Kettleman zatím nikdo nepřijel, jinak by byly ve sněhu vidět stopy. Obával se, jestli Ida Mayová vůbec dojela do města nebo padla za oběť blizardu. Nakonec se Bob rozjel k ranči Bar O. Asi míli od ranče narazil na Sarah a ostatní.

„Nějaká stopa po Daveovi?“ zeptala se Sarah.

„Ještě ne, ale jistě brzy přijede,“uklidňoval ji Bob. „Zůstaňte tady, Sarah a čekejte na něho. Ať Tanner rozdělá oheň. Pojedu na Bar O.“

Bob vzal Olpina s sebou. Přijeli až k velké stáji, aniž by je někdo zpozoroval. Bob si prohlédl koně. Stál tam i Lolin. Bylo tam dalších pět koní. Zdálo se, že na nich někdo přijel před krátkým časem. Zřejmě se vrátili muži z Mormonova ranče. Bob tu měl tedy nejméně šest protivníků. Jelikož se v ubytovně nesvítilo, byli muži zřejmě v rančerském domě.

„Sesedat,“ poručil Bob zajatci. „Půjdeme přímo do domu, ale budeš mít v zádech můj revolver. Jestli někdo z tvých lidí udělá

nějakou pitomost, pošlu tě nejprve do pekla, a pak s nimi budu bojovat.“

Olpin s odporem poslechl. Jelikož měl stále spoutané ruce za zády, otevřel Bob dveře a postrčil ho do temné chodby. Za dveřmi po levici byly slyšet hlasy.

„Zatraceně, připadám si, jako bych seděl na sopce,“ prohlásil Sundown. „Myslím, že bychom měli starého Michaelse oddělat a vzít roha i s holkou. Já si myslím, že nám lhala.“

„V čem je problém? Počkáme ještě chvíli, jestli se Matt vrátí, jak říkala,“ odpověděl Moon Atz. „V takové zimě se sem stejně nikdo nepotáhne.“

„Ale Matt by tu holku přece neposlal samotnou,“ odporoval Sundown. „I kdyby se s ní dohodl na tom, co ona tvrdí.“

Bob pochopil, jakou historku jim Lola předložila, aby je ještě zadržela.

„Až otevřu ty dveře, vlezeš tam a řekneš: ‚Ahoj chlapi! Přijela už Lola?’ Jestli řekneš cokoliv jiného, máš kulku v zádech.“

Bob otevřel dveře a postrčil Olpina hlavní koltu.

Olpin udělal dva kroky do místnosti a zastavil se.

Bob zůstal ve stínech na chodbě.

„Ahoj chlapi!“ řekl Olpin. „Přijela už Lola?“

„Zatraceně… to je přece Matt!“ prohlásil Moon Atz.

Bob slyšel, jak Lola v zoufalství tlumeně vykřikla. Pak udělal krok vpřed. Levou paži omotal Olpinovi kolem krku a využil ho jako živý štít. Revolver v druhé ruce namířil na bandity.

„Ani hnout!“ varoval je. „Zabiju prvního, kdo se hne!“

Jeho zbraň sice mířila na Sundowna, ale mohl bleskurychle vystřelit na kohokoliv.

Muži byli úlekem jako zkoprnělí. Jen tam seděli a zírali.

„Bobe!“ vykřikla Lola. Stála ve dveřích do sousedního pokoje.

„Všechno je v pořádku, Lolo,“ řekl Bob. „Dave Gray a muži z města jsou už venku. Ale nejprve vezměte zbraň někomu z těch darebáků a pomozte mi je ohlídat.“

„O to se postarám já!“ řekl Ad Michaels. Dobytkář se zjevil ve dveřích bosý a kalhoty mu držela jen jedna šle. Zmocnil se nejbližší

zbraně a namířil ji na bandity.

„Zatracení zabijáci," zasyčel Michaels. „Přál bych si, abyste se mnou bojovali."

„Poberu jim zbraně," řekla Lola a hned to udělala.

Když byli bandité odzbrojeni a stáli u stěny, srazil Bob Olpina do křesla.

„Můžete být na svou dceru pyšný, Michaelsi," řekl Bob.

„To taky jsem. Ale zato já jsem se choval jako starý pitomý paličák."

O čtyřicet minut později někdo zabušil na dveře. Stál tam Dave Gray. Za nim bratři Coleové a tucet dalších mužů. Vzadu byla Sarah a dva zajatci.

„Pojďte dál, Dave," řekl Bob. „Už na vás čekáme."

„Tak jsem přišel pozdě? Ale ta zatracená Ida předala zprávu teprve po blizardu."

„Teď už je všechno v pořádku," odvětil Bob. „Teď už je pouze potřeba poslat pár mužů k Bleached Bone Butte, kteří vyzvednou ty dva kovboje a přiženou Michaelsovo stádo."

„K čertu s tím proklatým dobytkem," zavrčel Michaels. „O ten se postaráme později."

Dva staří nepřátelé na sebe minutu mlčky hleděli, potom Gray pravil: „Na tvém místě bych se šel slušně obléct, Ade."

Mezitím přivedli Dowlinga. Ten se najednou rozchechtal.

„No, sice jsem neviděl pomstu, jak jsem si ji představoval, ale stejně jsem vám nadělal pořádné potíže! Už si na mě nevzpomínáte, co? Ale vsadím se, že byste si vzpomněli na jizvy, které mám na zádech! A to kvůli Minnie, té mé holce."

„Jake Pendergast!" vykřikli Gray a Michaels jako jeden muž.

„Jo, to jsem já! Vy dva jste nikdy nezjistili, že vás Minnie obelhala," zasmál se Dowling. „Napsala vám oběma, že to byl ten druhý. Potom, co jste se oba snažili být na ni tak hodní."

„A já jsem tě celé roky obviňoval, Ade!" řekl Dave.

„A já tebe, Dave!" řekl Ad.

„Proto pro nás bylo tak snadné podvést Michaelse a svalit vinu na Graye. Ale teď vám ještě něco řeknu! To já jsem se schoval v

Grayově stáji a vzal jsem Michaelsovu bouchačku. To aby si Sundown a Moon mohli na Michaelse počkat a odstřelit ho. To jsme pak hodili na Graye a Boba Hauna, ha, ha, ha!“

Bandité Dowlingovi nadávali, ať zmlkne, ale on je neposlouchal. Bylo zřejmé, že to nemá v hlavě v pořádku. Mluvil však pravdu. Dělalo mu radost, když mohl starým nepřátelům vyprávět, kolik utrpení jim způsobil.

„A taky vám klidně řeknu, kdo zabil šerifa. To dlužím Bobu Haunovi, protože tomu proklatému Číňanovi zabránil mě zabít. Šerifa zabil Číňan! Nůžkami! Poručil mu to Matt Olpin.“

Mezi ozbrojenci bylo i několik respektovaných občanů okresu. Mezi nimi i okresní prokurátor. Na místě vyslechl Dowlinga a další muže. Tanner pověděl všechno, co věděl. Atz Moon velice ochotně převzal roli korunního svědka, aby si zajistil mírnější trest.

„O vině těchto mužů nemůže být pochyb,“ řekl prokurátor nakonec. „Olpin a Sundown budou jistě viset. Ostatní budou mluvit o štěstí, pokud dostanou méně než doživotí. Samozřejmě není důvod vás zatýkat, pane Haune. Právě naopak, zasloužíte veliké díky.“

„Zaslouží nejenom poděkování,“ řekla Sarah a její pohled přeskočil z Boba na Lolu, která stála hned za ním. „A pokud se nepletu, taky to dostane.“

KONEC

Svazek 007

Čertův chlapík

Frank Glaser

Dlouhé šípy svištěly ze zalesněných pahorků na okraji vysočiny Ozark do údolí Krocaní nohy. V jihozápadním Arkansasu.

Světlo půlměsíce nestačilo k tomu, aby se dalo zjistit, kde jsou

útočníci.

Ale i kdyby byl jasný den a slunce by jasně svítilo, nemohlo by to odvrátit konec Hymieho Maddena.

Tak mladý – právě dvacet – ještě nechtěl umírat.

Hymie Madden už hlídku nepřevezme.

Rod Jarrett, jeho parťák, měl ještě otupělou hlavu po včerejším výplatním dni a usnul, jakmile se Hymie vydal na první hlídku.

Frank C. Robertson: Předák v podezření

Z německého originálu
Ein Vormann unter Mordverdacht,
Western-Hit, Nr. 736, přeložil Tomáš Butala.
© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., 2009
© Bastei-Verlag GmbH & Co.,
Bergisch Gladbach